

Szalézi Értesítő 2019/2

Pascual Chávez
EGY OTTHON,
EGY CSALÁD, EGY ATYA

Interjú
MEGMARADNI SZALÉZINAK

Vitális Gábor
ÁLMAINK

A Segítő Szűz Mária Leányai magyar földön

A szalézi nővérek 75 évvel ezelőtt, 1937. szeptember 8-án kezdték el működésüket Magyarországon, a Szombathely melletti Olad községben. Az első házat már magyar nővérek nyitották meg, hiszen 1925-ben két lány - Tóth Erzsébet és Kollárovi Margit - elindult Torinóba, hogy Don Bosco nővérek lehessenek. Példájukat évente többen is követték.

Az oladi letelepedés Ádám László szalézi atya érdeme, ő segítette ki gyakran misézéssel és gyóntatással az ottani plébánost. Az egyházközségi iskola megüresedő kántortanítói állására kerestek szerzetes nővért. Az első kis magyar közösség a kántor-tanítói szolgálati lakásban telepedett le. Az elemi iskolában hittant tanítottak, óvodát nyitottak, egyikük pedig a templom kántora volt.

1942-ben Olad elhagyásával Mándokon és Tényőn nyitottak házat. 1947-ben Budapestre hívták a nővéreket, az Érseki Szent József Otthonba, (Óbuda, Kórház utca 37.), a fiúk napközi-otthonos foglalkoztatására.

1950-ben a kommunista állam a Segítő Szűz Mária Leányaitól is megvonta a működési engedélyt. Volt, aki rokonaihoz költözött. Tóth Erzsébet nővér, Mócza Katalin nővér és Horváth Mária nővér együtt maradtak a Kórház utcai házban, ahol sekrestyési, kántori és takarítói állást töltöttek be, Katalin nővér pedig óvónőként működött. A tényői házban is együtt maradt még néhány évre a közösség.

1950 és 1990 között több fiatal leány érdeklődött a rend után. Tóth Erzsébet nővér vette föl, és képezte őket titokban. Edvy Emília nővér, Edvy Jolán nővér és Roboz Etelka nővér 1979. július 23-án tették le az örökfogadalmat Rómában Ersilia Canta generális anyja kezébe.

Hosszabb szünet után, 1988-ban ismét jelentkeztek fiatal leányok, akik kérték felvételüket. Edelényi István tartományfőnök atya és Roboz Etelka nővér foglalkozott velük Sr. Italia de Feletti tartományfőnöknő útmutatása szerint. A „titkos” években ötször is járt Magyarországon, bár közösségben nem élhettek a nővérek, de titokban találkoztak. 1989-ben úgy alakultak a körülmények, hogy vissza lehetett kérni a rendek működési engedélyét. Először az Egyházzal kellett igazoltatni, hogy a rend 1950-ben létezett és működött, majd ezen igazolás csatolásával lehetett a kérvényt benyújtani a működési engedélyért. Így indulhatott el az újrászerveződés.

1990. január 31-én három aspiráns Etelka nővér másfél szobás lakásába költözött. Jelezték Sr. Maria Bianchi tartományfőnöknőnek, hogy komolyan szeretnék megkezdeni a közös szerzetesi életet. Február végén felkeresték Székesfehérváron Takács Nándor OC püspök atyát, a püspöki konferencia szerzetesi referensét, hogy ajánljon alkalmas helyet egy kis szerzetesi közösségnek. Így jutottak Budapestre, Pesthidegkút-Ófalura.

A Magyarországon, családban élő nővérek közül senki sem akart, illetőleg betegség-öregség miatt nem tudott közösségbe jönni, csak Etelka nővér. A tartományfőnöknő kérésére Bognár Anna nővér és Jeriga Anna nővér 1990. július 20-án közel 40 évnyi olaszországi tartózkodás után visszatért Magyarországra és néhány nap múlva, július 24-én Dauner János tartományi vikárius atya által bemutatott szentmisével megnyílt a Keresztények Segítsége Ház.

Hálásak vagyunk a Mennyei Atyának és a Segítő Szűz Máriának a karizmánkért, melyel az Egyház és a társadalom szolgálatára lehetünk, valamint azokért a szalézi nővérekért, atyákért, munkatársakért, akik életükkel az eddigi 75 év történetét írták, de mindekelőtt a fiatalokért, akiket az Úr Isten ránk bízott!

A szerkesztő levele

Lengyel Erzsébet sc

Tisztelt Olvasók! Kedves Don Bosco Tisztelők!

Kétségtelen, hogy az utóbbi időszak legjelentősebb eseménye az volt, hogy a rendfőnök kinevezte Ábrahám Béla atyát tartományfőnöknek.

Sokan imádkoztuk és izgultuk át a januártól áprilisig tartó időszakot. Amint a hír nyilvánosságra került, rengetegen adtak hangot lelkesedésüknek üdvözlő üzenetek és jókívánságok formájában. Jó volt átélni, mennyien örülünk együtt. A tartomány régen volt ilyen egységes: szerzetesek, fiatalok, pedagógusok és munkatársak, lelkesen üdvözlötték a rendfőnök döntését.

Sokan tudjuk róla, hogy Béla atya a szalézi lelkiség szakavatott terjesztője, kiváló szervező, szónok és lelkipásztor, tapasztalt hitoktató, számos lelkigyakorlatot, ifjúsági programot és táborot szervezett és vezetett, több pedagógiai előadást tartott. Ismeri a tartomány történetét, részese az életének az újrakezdés óta és reális képe van a jelenlegi helyzetéről.

A kinevezése óta eltelt rövid időszakban

nagy lendületet vettek az események a sokak által jól ismert és szeretett szalézi szerzetes körül: még többen akarták megismerni, kíváncsiak lettek a véleményére, mondanivalójára. Igyekeztünk ezt a kíváncsiságot kielégíteni videó-felvételek segítségével, valamint különböző lapokban és internetes portálokon megjelent cikkekkkel.

A nagy érdeklődést az is indokolta, hogy a rendszerváltás utáni újjászerveződés óta Ábrahám Béla atya a negyedik tartományfőnök a magyar szalézi tartomány élén, viszont két közvetlen előde két- illetve másfél évig töltötte csak be ezt a posztot. Az első videó-riport hűsvét előtt készült Béla atyával, amikor elmondta, hogy tartományfőnökként mindenekelőtt szeretné végiglátogatni a rendtársait, elbeszélgetni szerzetes testvéreivel, megkérdezni tőlük, hogy az elmúlt időben milyen örömeik voltak, milyen nehézségeik vannak, megismerni az adott rendházak helyzetét, lehetőségeit. Megemlítette, hogy a rendfőnök felhívta a figyelmét a hivatások ügyére, ami a Szalézi Család egészének a közös ügye kell hogy legyen. Amikor elmondta a rendfőnöknek, mi mindenért tartja magát alkalmatlannak a tartományfőnöki szolgálatra, Pascual Chávez ezt válaszolta:

- Tanulmányozza Don Boscót, az ő élete válasz lesz a kérdéseire!

Ez egy olyan üzenet, ami nem csak az új tartományfőnöknek szól, hanem a szalézi munkatársaknak, az animátoroknak és persze a szerzeteseknek is fontos útmutatás.

Béla atya szeretne utazó tartományfőnök lenni, aki jelen van a rendtársai hétköznapijaiban, aki Szombathelytől Kazincbarcikaig járja a tartományt, és rendszeresen találkozik az idősekkel és fiatalokkal. Lelkipásztor tartományfőnök szeretne lenni, aki ott van az ifjúsági programokon, a Szalézi Család programjain és az iskolákban, nem csak az ünnepeken.

A tartományfőnökséget nem rangnak, hanem feladatnak, szolgálatnak tartja, amit örömmel, másokkal megosztva és másoknak is segítve szeretne ellátni.

A szaléziak letelepedésének századik évfordulója 2013-ban lesz és nagy lehetőség lát benne Béla atya, hogy a szalézi karizma,

valamint Don Bosco személye ismertebbé váljon. Hasonlóan nagy remény Sándor István szalézi testvér, vértanú esetlegesen már a közeljövőben bekövetkező boldoggá avatása is, amit örömmel vár, mert szeretné az ő személyét is ismertté tenni a magyar Egyházban.

A sokunkban érlelődő gondolatokat a nagy előd, Havasi József atya fogalmazta meg a beiktatáson: - Boldog vagyok és tele vagyok reménnyel, hogy az évek óta tartó nehéz napok után végre egy jó kormányosa van tartományunk kis hajójának. Ebben bízok és remélem, hogy így lesz!

Kísérjük imáinkkal az új tartományfőnököt és segítő kezeinkkel álljunk mindig rendelkezésére!

Ünnepi szentmisét mutat be Sándor István SDB vértanú emlékére

2012. június 3-án, vasárnap
10.30-kor

az újpesti Clarisseum - Szent István
Király-templomban

P. Ábrahám Béla SDB
szalézi tartományfőnök

P. Havasi József SDB korábbi tartományfőnök és P. Bíró Lóránt SDB plébániai kormányzó.

A szentmise után a Don Bosco szobornál ünnepi beszédet mond dr Molnár Szabolcs alpolgármester, majd az emléktábla megkoszorúzásával fejezzük be a megemlékezést.

**Minden barátot és tisztelőt
szeretettel várunk!**

Cím: 1045 Budapest, Árpád u. 199.
Megközelíthető

a 104-es és a 121-es busszal.

A Szalézi Értesítő következő száma júliusban jelenik meg.

Don Pascual Chávez Villanueva rendfőnök

Egy otthon, egy család, egy atya

A környezet és az őt körülvevő személyek szerepe a fiatal Don Bosco formációjában

Emlékszem - és ez az első dolog, ami emlékezetemben megmaradt - , hogy mindenki kiment a halottas szobából, de én feltétlenül ott akartam maradni. Fájdalomtól sújtott anyám egyre ismételte: - Gyere, János, gyere velem! - Ha papa nem jön, én sem akarok – ezt válaszoltam. - Szegény fiacskám – mondta anyám –, gyere velem: nincs többé apád. Mikor ezt kimondta, sírva fakadt, és kézen fogva kivezetett, mire nálam is eltört a mécses, mert őt sírni láttam.”

Don Bosco első emléke édesanyja keze. Amikor megismerkedik a torinói börtön fiataljaival, ezt mondja majd: „Ha rátaláltak egy jóságos kézre, amely törődött velük...akkor ezek a fiatalok becsületes útra tértek, elfelejtették a múltat, jó keresztények és derék állampolgárok lettek. Ez volt a mi Oratóriumunk kezdete.”

Az Oratóriumi emlékiratokban Don Bosco újra átéli saját ifjúkori élményeit

és újra bejárja azt az utat, amely művének megvalósításához vezetett, és rávilágít a nevelők és a formációja kibontakozásának teret adó környezet meghatározó szerepére: a család, a morialdói vallásos közösség, a chieri iskola, a szeminárium, a konviktus; Margit mama és don Calosso gondoskodó jósága, chieri tanárainak figyelme, a gyóntató megértése és tanácsai, a jó barátok, Comollo Alajos serkentő példája, a szemináriumi előjáróktól kapott fegyelem, don Cafasso és Guala teológus lelkipásztori és lelkeségi példaadása és tanításai.

Az erő gyökerei

A szegénységnek és a kemény paraszti világnak, amelyben felnőtt, fontos szerepük volt abban, hogy erősítették benne az Istenbe vetett bizalmat, a szorgalmat és a kitartást, a mértékletességet és a kreativitást. Az Antallal való konfliktus sem volt teljes egészében negatív esemény, mert növelte benne a vágyat és arra készítette, hogy a kedvezőtlen helyzetben olyan lehetséges utakat és alternatív megoldá-

sokat keressen, amelyek segítségével valóra válthatja álmait. Ugyanígy történt az oratórium első éveiben: a városi helytartó, a plébánosok és Barolo márkiné ellenségessége vagy a gazdasági források, a hely és a munkatársak hiánya nem csak akadályt jelentettek a szemében, hanem olyan kihívásokat, amelyek serkentőleg hatottak kreatív szeretetére és arra készítették, hogy kidolgozzon egy egészen rá jellemző stratégiát.

Kialakult benne a jótettek proaktív alkalmazásának gondolkodásmódja, egy bízó hozzáállás, amely az Istenbe vetett bizalomból eredt, és ez mindig arra készítette, hogy miközben a fejlődésre és a jövőbeli lehetőségekre várokozik, mindig megtegye, amit adott körülmények között tehet. Mindig készen áll a változásra és annak megfelelő időben való alkalmazására a váratlan akadályokkal szemben, amelyeket képes volt szeretetre-méltóan és intelligensen kezelni. Kifejlesztett egy olyan kapcsolati és kommunikációs modellt is, amely az információra és a személyek érzékenységére, az ő bevonására épült, és amely meghatározó lesz a jövőben.

Az emberek, akik szerették

Elsősorban a formációjában szerepet játszó emberek, az ő nevelői odaadásuk, törődésük, segítségük és kíséretük, példaadásuk és ösztönző erejük jelentett számára fontos erőforrást. Hiszen irányították fejlődésének útját, egyszersmind hivatkozási alappá és modellé váltak a lelkeség, az életpálya választás, az atyai kapcsolatok, a gondoskodás és támogatás, az odaadás terén... mind nagy hatású példát mutattak neki, amelynek nyomán megelőző módszerét és cselekvési stratégiáját modellezte. Amikor hosszú évek távolából visszatekint ezekre a személyekre és magatartásukra, Don Bosco kifejti a nevelési módszere szempontjából jelentős hatásokat.

A terek, amelyek formálták

Életének különféle szinterei, ahol neveltetése zajlott, szintén fontos forrást jelen-

tettek nevelési modellje kidolgozásához: a szegény, dolgozó család, az összetartó morialdói paraszti közösség, a chieri iskolai környezet (ahol „a vallás a nevelés alapvető része volt”), a szeminárium komoly fegyelme és lelki feszessége, a konviktus bensőséges légköre. Mindezek a tapasztalatok kézzelfoghatóan hozzájárultak ahhoz, hogy kialakuljon benne egy nevelői és szerzetesi közösség, az emberi

kapcsolatok és formációs szerepek, az összetartozás és az együttműködés eszméje és gyakorlata.

A nevelés hálója

Don Bosco gondolataiban és gyakorlatában a nevelés színtere nem lehet más, mint egy fegyelmezett és dolgozó, derűs és családias közösség, emberi kapcsolatok olyan hálója, amelyet érzékeny és

figyelmes, a fiatalok mellett aktívan és ösztönzően jelen levő, távlatok nyitására, tehetségek értékelésére, jellemformálásra képes személyek alkotnak, akik az értelem, a vallás és a szeretetre-méltóság eszközeivel vezetnek az élet ösvényein.

*Bollettino Salesiano 2012/2,
fordította Nagy Brigitta*

Szalézi Ifjúsági Mozgalom

Csány Marci összefoglalója

This is it! Animátor találkozó Mogyoródon

A hosszúhétvégét kihasználva március 15-18. között négy naposra kibővített animátor találkozót tartott a Szalézi Ifjúsági Mozgalom Mogyoródon. A központi gondolat Don Bosco "Igyekezz megszerettetni magad!" mottója volt és a négy nap mindegyikének megvolt a saját funkciója a központi tematikán belül. Csütörtökön az ünnepé, pénteken a nagyböjti lelkinapé, szombaton az animátori formációé, vasárnap pedig az összefoglalásé volt a főszerep. A munka folyamán a fiatalok összehasonlították Michael Jakcon és Don Bosco hasonló és különböző tulajdonságait, hiszen mindkét ember rendkívüli tehetségével hívta fel magára a világ figyelmét. A kérdés, hogy ki

mire fordította népszerűségét, és hogy a megszerzett szeretetet mire tudta felhasználni. A szombati formációs napnak a témája erről az összehasonlításról szólt, délután pedig az oratórium négy pillérét járhatták körbe a résztvevők műhelyfoglalkozások keretein belül.

Péntek estétől kezdve velünk voltak az olasz Triveneto tartomány fiataljai Anna Peron nővér vezetésével, és szintén pénteken jótékony alapon látogatott meg minket a „Nika and Friends” profi táncsoport, akik életre keltették Michael Jackson legjobb pillanatait a színpadon. Külön köszönetet érdemelnek a helyi animátorok akik végtelen kreativitással és ötletekkel készültek fel a találkozóra

A találkozót megtisztelte jelenlétével Mons. Alberto Bottari de Castello, Magyarország apostoli nunciusa.

és végül köszönetet szeretnék mondani mindazoknak akik jelenlétükkel, adományaikkal, imádságaikkal támogatták rendezvényünket!

Az érseket Lengyel Ákos kérdezte

Megmaradni szalézinak

Mennyire maradhat szalézi az, aki érsek lesz, egy ország egyházi vezetője?

Köszönöm a kérdést! Elmondható, hogy teljes egészében lehetséges szalézinak maradni, ami az egyházi szolgálat szellemét és az életvitel szellemét illeti. Világos, hogy nincs semmilyen jogi kötelezettségünk sem a szalézi közösség sem a templomi közösség, az egyházközség felé. Tehát fel vagyunk oldva mindenmű jogi kötelezettség alól, de a lelkeséget megőrizzük.

Don Bosco lelkeségéből, a szalézi karizmából tud-e valamit belevinni az egyházmegyéjébe?

Nyugodtam elmondhatjuk, hogy Don Bosco karizmája pasztorális karizma. Tehát ő mindenekelőtt nagy lelkipásztor. Bosco Szent János közelebb akarta hozni az evangéliumot mindenkihez, és ez fontos a püspöki szolgálatban is. Rendelkezni kell egyrészt egy különleges érzékkel az evangélium iránt, Isten iránt, Isten azon szándéka iránt, hogy minden lelket megmentsen, másrészt pedig az emberek iránt. Don Bosco abban volt nagy, hogy

minden emberhez közel tudott férközni, de különösen a fiatalokhoz, akik gyorsan eltávolodnak az Egyháztól is és az Istentől is. Ebben tud ő, Bosco Szent János nagy késztetést adni. Ezen kívül külön ki kell emelni, hogy Don Bosco az, aki az ő megelőző módszerével nagyon nagy ösztönzést képvisel minden pasztorális munka számára, mert ezzel még könnyebben meglátjuk, mennyire szükség van arra, hogy az emberekről gondoskodjunk, hogy felfedezzük és pozitív irányba tereljük, az adottságaikat, hogy ezek az adottságok feleledjenek és a képességeik beépüljenek az egyházközségekbe. Ebben az értelemben lehet Don Bosco különleges példa.

Az ön életében mi maradt meg az "egyszerű szalézi szerzetes pap" korából? Tud-e még foglalkozni Don Boscóval? Van-e ideje, lehetősége rá?

Nagyon sok megmaradt! Mindenekelőtt továbbra is vannak kapcsolataim a szlovén szalézi tartománnyal, ahová tartoztam. Másodsor pedig elmondhatom, hogy különösen lelkesített a szalézi kö-

Stanislav Hočevár 1945-ben született egy kis szlovéniai faluban. 1960-ban csatlakozott a szaléziahoz, a gimnázium után jelentkezett a noviciátusba. 1966-1967-ben katona volt Skopljében, majd a katonaság után nevelő a noviciátusban Želimljében, Ljubljana mellett. A teológiát Ljubljánában végezte, 1973-ban szentelték pappá. 1979-ben a Ljubljánai Teológiai Fakultáson magisztrált, közben a želimljei kissemináriumban nevelő, majd 1979-től az intézet igazgatója. Két évig (1982-1984) a szlovén tartományfőnök vikáriusa, majd négy évig az ausztriai Celovec (Klagenfurt) középiskolai kollégiumának igazgatója. 1988-ban a rendfőnök kinevezi szlovén tartományfőnöknek, majd 1994-2000 között meghosszabbítja a mandátumát. Négy Egyetemes Káptalanon vett részt. Két mandátum idejéig a szlovéniai férfi és női szerzetes rendek előjáróinak vezetője, majd két évig általános titkár.

Felelősségteljes feladatai mellett talált időt az írásra is, több könyvet írt és szerkesztett. 1999-ben, Jugoszlávia bombázásának idején kezdeményezi a "Béke neked, Balkán" mozgalmat, majd sikeres alapítványt indít a sokgyermekes családok megsegítésére.

2000-ben II. János Pál pápa kinevezi belgrádi segédpüspöknek. A Jugoszláv Püspöki Konferencia a hitoktatási és ifjúságpasztorációs ügyek és a szerzetesi élet felelősévé teszi meg, egyben a Caritas püspöki elnöke lesz.

2001-ben II. János Pál elfogadja az akkori belgrádi érsek lemondását és kinevezi Stanislav Hočevart belgrádi metropolita érsekké.

zösség imaélete, ez ma is sokszor ihletet ad az életemben. Harmadszor: világos, hogy ma nem tudok úgy, mint valaha szerzetesként dolgozni, mert kötelezettségeim vannak az egész főegyházmegye felé, és egy közvetett módon az egész metropolia felé is. Nem tudok most úgy dolgozni, mint egykor, de mindenképpen nagyon segít nekem a fiatalokkal való személyes találkozások során. Az ember valahogy nagyobb érzékenységgel fordul az ifjúság szükségletei felé.

Az, hogy ön szalézi szerzetes, jelent-e valami előnyt a területén élő szaléziahoz, a szalézi házaknak?

Sajnost nincs már egyetlen egy szalézi sem a belgrádi érsekség területén. Tavaly hunyt el az egyetlen szalézi szerzetes, aki Belgrádban egy plébánián működött. Így jelenleg az érsekségünk területén nincsenek szaléziahoz, de élnek a szomszédos zrenyanini (Nagybecskerek) püspökségben, és ez a püspökség is a metropolia területén van. Nagyon jó kapcsolatom

van a muzslyai szaléziakkal, még korábbról, mielőtt érsek lettem volna, és mostanában is többször találkozunk. Így nem beszélhetünk semmilyen előnyökről, de mindenképpen könnyebben és gyorsabban értjük meg és segítjük egymást.

Kívülről nézve mindig máshogy látja az ember a dolgokat. Ön hogyan látja a magyar szalézi tartományt kívülről nézve? Mít tart fontosnak?

El kell mondanom, hogy a mostani helyzetet nem ismerem a legjobban. Amíg még a szlovén szalézi tartományban voltam, sok kapcsolatom volt, különösen az akkori tartományfőnökkel, Havasi Józseffel. Amit mégis elmondhatnék, hogy nagyon fontos, ahogy más helyeken, úgy Magyarországon is megőrizni és mindig újra és újra előmozdítani Don Bosco egészséges lelkeségét, amely nagymértékű pasztorális tevékenységet képes különös és csodálatos módon összefogni; jól kell tervezni és egyben nagyon kell imádkozni, ahogy Don Bosco akarta: úgy imádkozni, mintha minden Istentől függne, de úgy dolgozni, mintha minden a mi munkánktól függne. Továbbá meg kell őrizni, ahogy ma is kihangsúlyoztam, a pasztorális misztikumot, valamint azt gondolom, hogy nagyon fontos dolgozni az új hivatások terén, hogy legyen minél több új magyar hivatás. Harmadszor: nagyon fontos, hogy a szaléziak jól inkultúrálódjanak a magyar történelemben, hogy bekapcsolódjanak, és hogy az erős lelkeség és a fiatalokkal való munka révén új hozzájárulást adjanak az egész magyar kultúra fejlődéséhez.

Milyen a kapcsolat az esztergombudapesti és a belgrádi érsekség között? Vannak-e esetleg közös terveik?

- Jelendol falucskában születtem, Novo Mesto mellett, Szlovéniában. Ott, a szépséges természetben él ma is a családom, két bátyám és a nővérem. Többen nem is lehettünk volna testvérek, mert a rendszer, amely 1945-ben a háborút követte, elvette az apánkat határozott politikai és vallási állásfoglalása miatt. A kommunisták egy vasárnapon az ebédloasztal mellől vezették el. Sosem tudtuk meg, hol és hogyan végződött az élete. Anyánk egyedül maradt négy gyerekkel a birtokon, amelyen keresztülhaladt a német és az olasz front. Itt nem lehetett sem dolgozni, sem gazdálkodni, sem élni. Nagyon szegények voltunk már akkor is, mielőtt apánkat elvitték volna, utána meg még nehezebb volt.

- Még elemista koromban a plébániára érkezett egy szalézi atya, aki felajánlotta nekem, hogy legyek szalézi. A szerzetesi közösség lehetővé tette, hogy tanuljak. A gimnáziumot Horvátországban fejeztem be, Križevciben és Rijekán, a teológiát pedig Ljubljanában, ahol magisztráltam is. Nem is akartam, de nem is volt lehetséges, hogy elkerüljem a sorkatonai szolgálatot. A Jugoszláv Néphadsereg egyenruháját Skopljében viseltem, és szép emlékeim vannak abból az időből.

- Mint teológia hallgató misszióba szerettem volna menni olyan országba, ahol a kereszténység még csak a kezdetét éli. Kétszer fogadtak Afrikában, Zairban és azt gondoltam, hogy 2000-ben, amikor Szlovéniában a második tartományfőnökségi mandátumom is lejár, tizenkét év mindennapi túlfeszített munka után végre egy kicsit pihenhetek majd. De a szlovén rendtársak megkérték a rendfőnököt Rómában, hogy ne küldjön misszióba Afrikába. Így Szlovéniában maradtam.

(Részletek Milica Stamatović cikkéből, fordítás Lengyel Erzsébet)

Amint ismeretes, Vajdaságban, de Szerbia más részein is nagy számban élnek magyarok, ezért mindig jó kapcsolatokat ápolunk a magyar egyházzal. Vélhetőleg mindenki számára ismert, hogy az esztergomi primás-érseknek, Erdő Péternek több különböző pasztorális tevékenysége volt Szerbia területén, így lelkipraktoron prédikált a magyar papoknak az eu-

charisztikus évben, majd eljött hogy felszentelje az új zrenyanini püspököt, Német Lászlót. Tavaly ő vezette az ünnepséget Zrenyaninban (Nagybecskerek), amikor a zrenyanini püspökség alapításának 25 éves évfordulóját ünnepelte. Többször volt nálunk, többek között tavaly februárban, amikor az európai püspöki konferenciák találkozója volt a többi egyházi szervezetekkel, akkor a belgrádi katedrálisban szentmisét mutatott be. Ez azt jelenti, hogy egyrészt együttműködés van, másrészt sok egyéb kölcsönös kapcsolat is van közöttünk, például a hittankönyvek előkészítésében. Némelyik folyóirat révén is, mint a Hitélet, amelyik a magyaroknak szól, nagyon szoros kapcsolat van Magyarország és a Vajdaság között. Ezen felül a zrenyanini és szabatkai püspökök rendszeresen kapnak meghívást Magyarországra különböző találkozókra.

Hogy lezárjam: tehát létezik kölcsönös kapcsolat, a nagy különbségek ellenére, az államhatárok és talán a másféle politikai helyzet miatt, de mindenképpen mindez még jobban segít nekünk, hogy katolikusokként kapcsolatban legyünk és teljes egészségben gondoskodjunk a hívőkről, gondolok itt különösen a magyar nemzetiségű hívőkre.

Írja Czigány Enikő szalézi munkatárs

Önszeretet

Aközelmúltban egy bennem mély nyomot hagyó beszélgetés részese voltam, mely négy-öt egyetemi hallgató és köztem zajlott le. Egyikük felvetette, hogy általában a gyermekek/ fiatalok személyiségfejlődését sértő a szülők és pedagógusok többségének nevelési elve, gyakorlata, mert nem az önszeretetre, hanem az önelutasításra, az önfeladásra szocializálnak. Mivel nem értettem e felvetést, kértem, hogy magyarázza meg, mire gondol, mondjon példákat. Ő arról beszélt, hogy nem akkor eszik, iszik a gyermekek, emberek többsége, amikor akar, hanem amikor annak mások idejét látják. Nem azt esznek, isznak, amit és nem annyit, amennyit akarnak, hanem amennyi jut, vagy mások elegendőnek, hasznosnak tartanak. Nem akkor játszanak, tanulnak, szórakoznak, dolgoznak, amikor akarnak, hanem, amikor mások jónak látják. Pedig, ha az ő akaratukat vennék alapul, akkor sokkal eredményesebbek lehetnének, kevesebbet kéne konfrontálniuk. Szerinte így soha sem alakulhat ki az önszeretet, mert le kell mondaniuk, másokhoz kell alkalmazkodniuk. Nem tudják igazán kipróbálni magukat. Ez véleménye szerint frusztrációt okoz, megbetegít. Én erre azt válaszoltam, hogy mindaz, amit kifogásol nem az önszeretethez, hanem az öntörvényűséghez, anarchiához, káoszhoz, folyamatos konfliktusokhoz, s ezeken keresztül az önpusztító önelutasításhoz vezethet. Külföldi és hazai példák is bizonyítják, hogy a félreértelmezett szabadság és minden a gyermekeknek jóleső viselkedésmód korlátok nélküli megengedése hova vezet. Megalázott szülők, pedagógusok, ismeretlen emberek, akikkel szemben sértő, durva módon viselkednek. Ok nélküli iskolai hiányzások, a saját képességekhez viszonyított alacsony iskolai teljesítmények. Sokan még az anyanyelvükön sem tudnak megfelelő módon írni, olvasni, számolni ép képességek mellett. Elszalasztott lehetőségek, kudarcba fulladt önmegvalósítások, álmok, amelyek mind-mind lelki sérülésekhez és önpusztító magatartáshoz vezethetnek. Ekkor hallgatóm – társai megdöbbenésére is – közölte, sajnálja, hogy megosztotta velem a gondolatait. Azt feltételezte rólam,

hogy velem beszélhet nézeteiről, megértem, és el tudom fogadni az ő véleményét is. Biztosítottam róla, hogy a jövőben is szívesen meghallgatom, de a beszélgetés az egyik fél részéről sem monologizálás és a másik részéről a bólogatás, hanem kétoldalú dolog, amelyben a másik fél is elmondhatja gondolatait, esetleg eltérő

véleményét. Ha ezt el tudja fogadni, szívesen megismerném nézeteit, hiszen ő ennek alapján kívánja nevelni gyermekeit, illetve ha lesz rá módja, és egy ilyen nevelési elveket valló intézményt kívánna alapítani. Azt azonban nem várhatja el senkitől sem, hogy olyan felfogást erősítsen benne, amivel nem ért egyet. Ez nem párbeszéd, hanem az autoritás alapja, amiben elvárja a másik, hogy a vele kapcsolatban lévők elfogadják azt, amit ő gondol. Ez a környezetében élők közt nem teszi lehetővé a nyílt párbeszédet, az abban résztvevők önfelvállalását, hanem elfordulnak tőle, a véleményüket elhallgatják. Ez a fajta elvárás a partnerekkel szemben – különösen, ha ez a pedagógus oldaláról nyilvánul meg – nem az önszeretetet, hanem a szorongást, esetleg a félelemből származó önfeladást, vagy az adott személytől, az ő általa képviselt gondolatoktól, elvektől való teljes elfordulást eredményezi, még ha annak vannak is pozitívumai.

Mi is az az önszeretet?

Ez valóban azt jelenti, hogy minden igényünket maradéktalanul kielégítve, csak magunk örömeire élünk, cselekszünk? Ha

ezt egy pozitív életérzésnek tekintjük, akkor ez egy olyan egészséges életvezetés, ami önépítő, önerősítő, önmegvalósító, az énből másoknak is örömet, segítséget adó, a másik érdekeit, emberi méltóságát, egészségét is szem előtt tartó, egy ügyért a lemondást is vállaló hittel teli érzés. „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!” (Mt 22, 36-40) Ezt főparancsként mondja Jézus. De mi ennek az alapja? Az önismeret. Sorozatunkban már többször írtunk róla, de a több oldalról történő megközelítések is hozzájárulnak ahhoz, hogy akár saját önfejlődésünkben, akár a ránk bízott gyermekek/fiatalok fejlődését szolgáló segítő/támogató kapcsolatainkban, tevékenységeink szervezésében olyan további segítséget kapjunk, ami az önismeret fejlődését szolgálja. Hiszen az önismeretünkől függ a világgal való viszonyunk. Annak meglátása, tudatosulása, hogy milyen feladataim, felelősségeim vannak a világban. Tehát a reális önismeret felelősség a magam cselekedeteiért, boldogságomért, mert csak így tudom a magam jövőjét kiteljesíteni, amiben tudom, hogy mik az erőnyeim és mik a gyengeségeim. Az önismeret fejlődését segíti az önbecsülés, ami erőt ad ahhoz, hogy a gyengeségemet le tudjam győzni. Gyengeségeink okai azonban korlátainkból is fakadhatnak. Az önismeret része az is, ha ezen változtatni nem tudok, ezt belátom, s nem kergetek illúziókat. Mivel az önszeretet az értékeken alapuló má-

sokkal való harmonikus kapcsolatokra is törekszik, a mások korlátait is tiszteltetben tartja, nem kíván lehetetlent. Az önismeret befolyásolja a társas kapcsolatainkat is, önérvényesítésünket, ami lehetővé teszi, hogy merjük környezetünk tudtára hozni, mire van szükségünk, mi az, amire vágyunk. Természetesen az önérvényesítés alatt nem a negatív értelmezésű, másokat lealacsonyító, megalázó viselkedésmódot értem, hanem – s különösen a szalézi közösségek esetében –, azt, hogy olyan légkört tudjunk teremteni, amiben a gyermekek, fiatalok és felnőttek is ki merik/ki merjük mondani: szükségem van rád/rátok, máskor is szívesen lennék veletek. Merjük kimondani azt is, hogy most egyedül szeretnék lenni, vagy segítetek, stb., azaz, merjük érvényt szerezni az önépülést is szolgáló érdekeinknek.

Az önszeretetre nevelés, önbecsülés, önépítés, önérvényesítés példáját több Don Bosco életét, megelőző pedagógiáját bemutató írásból is megismerhetjük. Ahhoz azonban, hogy álmát megvalósíthassa nemcsak a Gondviselésre, hanem Margit mama formáló anyai szeretetére

„pedagógiájára” is szükség volt.

„A hasznot és a nyereséget célként maga elé állító társadalom csak az önzést képes kibontakoztatni, csökkentve ezzel az önmagunk odaajándékozásával jellemzett együttélés képességét. A kis János a Szentlélek befolyása alatt és Margit mama vezetésével a lehető legjobban bontakoztatta ki magában az együttélés ösztönét egyben a minimumra csökkentve ezzel a túlélés ösztönének hatását. Később felnőttként a túlélés ösztönét a Gondviselés kultuszával cserélte föl, és kiépített egy olyan szeretetközösséget, amelyben akkor boldog mindenki, ha

önmagát adhatja másoknak.”(L’Arco, 1998., 69.)

Tehát nemcsak az elvárások szintjén kell az önszeretetet megfogalmaznunk, hanem nekünk, szalézi munkatársaknak, pedagógusoknak is az önismeret, önbecsülés, önérvényesítés, önszeretet birtokában kell lennünk. Ezt üzeni Don Bosco a ma szalézi munkatársainak, pedagógusainak, hiszen ő – amint azt a „Római levél” is bizonyítja - nemcsak korának, hanem felelősséget érezve a gyermekgenerációkért, a jövő „aszfalt-íjfűségének” is építette életművét. „...mélyen átérzi, hogy ő is, első segítő társai is halandók,

ám művének fenn kell maradnia. Mi tartja fenn? – A szeretet! Mi hódítja meg a gyermekszíveket? – A közlékeny, érdeklődő, gondoskodó, magát-adó, magát-áldozó szeretet! Mi áll útjában a hódításnak, a fennmaradásnak? – Az önzés, a felelőtlenség, a kényelemszeretet, az áldozattól való irtózás, a pusztá naturalizmus.” (Fascie, 1991.,65.)

Forrás:

Adolfo L’arco (1998): Neveljünk úgy, mint Don Bosco. Reprografia, Bratislava
Fascie Bertalan (1991): Don Bosco nevelési módszeréről. Kiadó nincs feltüntetve

Kazincbarcika - Első szalézi keresztény gitáros- kórustalálkozó

P. Andrásfalvy János SDB összefoglalója

Gitárral, énekkel

Hat, szalézi körökből származó keresztény gitáros kórus tudott eleget tenni április 21-én a meghívásnak, amelyek tagjai hosszú évek óta önkéntesen, lelkesedéssel látják el a zenei szolgálatot elsősorban a szentmiséken, de egyéb szalézi programokon is.

A találkozón résztvevő kórusok – nem hivatalos, általam adott nevük szerint - a Kazincbarcika Ifjúsági 9-es kórus, Kazincbarcika Gospel, Kazincbarcika Szaligimi, Balassagyarmati Gitáros Kórus, Szombathelyi Gitáros Kórus és az Óbudai Gitáros Kórus. Két kórus nem tudott eljönni, de lélekben velünk voltak. A résztvevők lelkesedése a szentmisén lelki összefogásból táplálkozott. Pipó József, országos híriű bűvész és keresztény gitáros zeneszerző elfogadta a meghívást, és az utóbbi képességével mintegy három óra leforgása alatt egységbe kovácsolta a hat kórus tagjait. Az elején egymásnak még vadidegen fiatalok a tartományfőnöki szentmise alatt egykettőre teli tüdővel harsogták a magyar keresztény könnyűzene örökzöldnek számító énekeit. Nem hiányoztak a kíséretből a gitárok, a billentyűsök, a dobok, furulyák és a fuvolák sem.

A délutáni programra Kazincbarcika külvárosában lévő központba, Herboldyára helyeztük át telephelyünket. Rövid áttekintő előadás következett a szalézi és a magyar keresztény könnyűzene múltjáról, melyet Pipó Józsi személyes élményekkel és saját énekeivel fűszerezett. Ezután sorra bemutatkoztak az énekezenekarok, melyek előadásában mind volt valami eredeti: Óbuda duettet adott, a Barcika 9-es spirituálét énekelt, Szombathely csaknem teljes létszámmal szólaltathatta meg a dalait, a Barcika Szaligimi Varga Miklós „Európá”-jával

ösztönözte tapsra a közönséget, Balassagyarmat a folyamatos dicsőítő éneklés rejtelseibe vezetett bennünket, míg végül a barcikai Gospel kórus látványos kosztümökben változatos mozgásokkal kísérte fergeteges örömenéjét.

Remek élmény volt egymás arcán meglátni az örömet, amit a közös éneklés engedett a felszínre törni. Határozott, megfogalmazott célunk, hogy minden egyéni törekvéssel túl Krisztus, az egymással felvállalt közösség és a szolgálat álljon gitáros kórusaink szeme előtt. Így lesz jövőnk, és reményeink szerint hatékonyan fogjuk szolgálni Don Bosco szellemében az Egyházat és az ifjúság megmentését a jubileumi évek (2013-2015) során is.

Pipó József
bűvész, gitáros, zeneszerző.

EURÓPA TERV

Körkép az európai fiatalokról

Az Európa Terv három éve, 2009. január 31-én indult újtára. A Nemzetközi Szalézi Hírügynökség (ANS) most speciális anyagokat kínál, amelyekben elemzik az Európa országaiiban élő fiatalok jelenlegi helyzetét.

Spanyolország

A mai fiatalok a XX. század ideológiai kudarcának örökösei, ami mélyen jellemzi őket. A fiatalok nagyobb értékeket keresnek, mint amiket a felnőttek kínálnak nekik, rangsorukban a politika és a vallás az utolsó helyre került. A család-iskola-média háromszög határozza meg az életüket, és mivel a média az értékek megszerzésére koncentrálnak, nem ad megfelelő erkölcsi háttérrel.

A vallás nagyon távol került a mai spanyol fiataloktól, ez az elutasítás feltételezhetően az Egyházzal eluralkodó negatív nézeteknek köszönhető. Alapvető lenne, hogy a fiatalok evangelizálása érdekében az Egyháznak jó marketing technikája legyen az ifjúság körében, amely azzal kezdődik, hogy „meghallgatják az igényeiket”. Kulcsfontosságú lehet a tanácsadás és vezetés, az élet értelmének keresése, a szabadság és a teljes önkifejezés, nagyobb egyenlőség és a meghitt, barátságos közösség.

Most jött el Spanyolországban a „szalézi ideje”, jobban, mint bármikor. Minden közösségnek az a feladata, hogy a testvéri, családi légkörben dolgozzon, ami megnyerő a fiatalok számára.

Itt az idő, hogy örömmel és mosollyal ültessék át a gyakorlatba a szalézi pedagógiát, hiszen ha a fiatalokról van szó, a barátságos, empatikus ember előtt megnyílik minden lehetőség.

Olaszország

Az érzelmi élet kérdéseiben az olasz fiatalok zöme még mindig a szülők tanácsait kéri ki, ugyanakkor ez a párbeszéd nem mindig egyszerű. A többség számára az iskola ugródeszkát jelenti a munka világába, emellett a társas kapcsolatok és a kortárs csoporttal való találkozás színhelye. A fiatalok nagy hányada nincs motiválva a tanulásra, többségük igyekszik mielőbb munkába állni, illetve a tanulás mellett dolgozni. A tanulási motíváltság hiánya a legzavaróbb tényező az olasz családokban, melyek nem mindig képesek arra, hogy támogassák gyermekeik vágyait és döntéseiket az életben. A munka inkább a gazdasági függetlenséget jelenti a fiatalok számára, mint az önmegvalósítást. Szabad idejük eltöltését főleg az otthonaikban képzelik el, a barátaikkal, bezárkózva kényelmes, meghitt szobájukba, ami magyarázza a nyilvános szórakozóhelyek válságát. Az olasz fiatalok sokat telefonálnak és sokat csetelnek az interneten, a virtuális találkozásokat előnyben részesítik a valósákkal szemben. Főleg az utcán, a bevásárlóközpontokban és az edzőtermekben találkoznak, és szívesebben elmennek egy plébániái központba, mint egy diszkóba. Nem mondhatjuk, hogy egy hitetlen nemzedékkel állunk szemben: tíz megkérdezettből heten mondják magukat vallásosnak, sokan járnak több-kevesebb rend-

szerelességgel templomba.

Az olasz fiatalok keresik azokat az embereket, akikhez fordulhatnak, akikre támaszkodhatnak, különösen a szülőalkatú, stabil egyéniségeket, akiket példaképként követhetnek. Aki szereti a fiatalokat és érzékeny az új nemzedék igényeire, annak manapság számos lehetősége van és nagy eredményeket érhet el az olasz fiatalok körében. Mindössze egy kis bátorságra van szükség.

Franciaország

A mai francia fiatalok három területen mozognak: a család, az iskola és „a város” (a külvárosok, peremkerületek, munkásnegyedek) terén, amelyek mindegyikének megvan a saját kultúrája. A „város” kultúrája lényegében az a kultúra, ami az élet, a létezés kultúrája számukra.

A francia szülők nehezen tudják kezelni a gyermekeik életét, amely különbözik a sajátjuktól. Az internet is ösztönzi ezt a fajta elhatárolódást. A fiatalok fizikailag ugyan a családi körben tartózkodnak, de mentálisan a saját világukban maradnak, amellyel soha nem szűnnek meg kommunikálni a szociális hálózatoknak (Twitter, Facebook...) köszönhetően.

A fiatalok nehezen találják meg az integráció lehetőségét a munka világába. A legnagyobb akadály, amely előttük toronyosul, hogy az elvárt követelmények nagyon nagy mértékben különböznek attól, amit a város, a kerület képvisel, és ez sokkal lényegesebb tényező, mint a képzés hiánya.

A francia fiatalok negatív módon néznek a jövőre, ami bizalmi válságot teremt. Ez egyet jelent a depresszió növekedésével, ami a leggyakoribb betegség a mai francia kamaszok között. Az öngyilkosság problémája nagy aggodalomra ad okot Franciaországban, jó néhány serdülő, bár még nem tett semmit, már gondolt öngyilkosságra. A francia fiatalok érdekében sürgősen meg kell tenni a helyes lépéseket és kezelni kell a problémákat.

Összeállította Lengyel Erzsébet

Álmaink

A kazincbarcikai PSZV - Pompás Szalézi Vigadalom - című ifjúsági találkozón elhangzott előadás összefoglalása.

„Megéri, hogy legyenek álmaid a mai világban?”

Talán a mai világban egyre kevesebben mernek álmodni a nagy dolgokról. Vagy ha álmodunk is mindannyian, akkor terveink csak álmok maradnak és sosem valósulnak meg... Álmodni és hinni álmaid megvalósulásában, igazi kihívás, de ez az, ami értelmet ad az életnek és megfűszerezi mindennapjaidat.

Alessandro D'Avenia 2011-ben megjelent könyvében, ami Olaszországban igazi best-seller lett, a következő gondolatot olvashatjuk: „Az élet álmok nélkül olyan, mint a kert virágok nélkül...”¹

Hogyan is élhetnénk álmok nélkül?!

Lehetetlen lenne az élet, mert minden szürke, monoton és fakó lenne. Nem csak megéri álmodni, hanem aki igazán boldog szeretne lenni nem tehet mást... az ember természeténél fogva álmodozó, álomlátó. Csak az állatok nem álmodnak többet annál, mint amik valójában. Ne szűnjünk meg álmodni többet, mint amik vagyunk valójában, mert aki nem álmodik az önmagát utasítja vissza.

Mindenki, aki képes vagy akar álmodni, előrébb juthat az életben, mert lehetővé teszi önmagának, hogy saját jövőjét építse. Az álmok ugyanis erőt adnak a jövő építéséhez. Megéri, hogy álmodjunk még a mai világban? Talán nem érdemes egy jobb világot elképzelni, mert a kudarcok láttán könnyen kiábrándulunk és azt gondoljuk, hogy soha nem érhetjük el az álmainkban ígért jövőt.

Valóban: hogy ma egy szebb jövőt álmodjunk, egy jó adag optimizmust és reményt feltételez. Olyan összetevőket, melyeket egyre nehezebb megtalálni az emberekben. A boldogság receptje, melyet az aktuális világ felajánl nekünk, úgy tűnik, hogy csak önzésre, a vágyak azonnali kielégülésére, szakmai eredményekre, kapcsolatainkban pedig a „használd és dobd el” elvre épülnek.

Úgy tűnik, minden azt sugallja: nem éri meg tanulni, mert úgysem találsz munkát; nem éri meg szeretni, mert a szeretet úgyis elmúlik; nem éri meg, hogy legye-

nek barátaid, mert előbb utóbb úgyis cserbenhagynak. Házasodni? Inkább ne is beszéljünk róla, látva, hogy előbb-utóbb úgyis elválnak az emberek... De tényleg ilyen nehéz lenne igazán boldognak lenni? Vagy csupán hagyjuk, hogy a negatív üzenetek ennyire befolyásoljanak minket?

Steve Jobs a következőt mondta 2005-ben egy egyetemi találkozón a fiataloknak: „*Stay hungry, stay foolish!*”² Légy éhes, mert a jóllakottság kioltja az álmaidat... Légy örült, mert az álmokért bátornak kell lenni, kockáztatni kell és túl kell lépni félelmeiden, hogy valami nagyot tudj alkotni.

Hol találhatóak a te álmaid?

Sokszor úgy tűnik, hogy egy elérhetetlen helyen, a fantáziádban vagy valahol máshol, de az álmaid mindig ott vannak veled. Mert az álmaink abban rejtőznek, amivel nap mint nap a valóságban találkozunk. Álmaink a valóságban találhatóak: a mellettünk lévő emberekben, az életünkben, amit kaptunk, a képességeinkben amivel rendelkezünk. Az idő pedig, amit élünk arra való, hogy mindezeket felhasználva megvalósítsuk álmunkat.

Sokszor a valóságon kívül keressük álmunkat, vagy azok megvalósulását. Elképzelt helyzeteket játszunk el, melyeket az élet különböző okai miatt soha nem

tudunk megélni.

Álmunkat a valóságban keresni egyet jelent például: találni egy könyvet, mely új látóhatárokat nyit meg számunkra; vagy egy film, melynek igazsága teljesen magával ragad bennünket. Álmunkat megtalálhatjuk, ha kézzel levelet írunk, ahelyett, hogy egy e-mailt küldenénk, vagy felhívjuk barátunkat ahelyett, hogy dobnánk neki egy SMS-t.

Mindazonáltal álmunkat a csöndben is megtaláljuk. Azokban a pillanatokban, melyek a nap folyamán rövidebb vagy hosszabb időre útítársaink.

Szükséges egy terv

„Az élet álmok nélkül olyan, mint a kert virágok nélkül, a lehetetlen álmokkal teli élet viszont olyan, mint a művirágokkal teli kert...”³ S a halott virágok, bár első látásra szépek, később mégis kiábrándítanak, mert nincs bennük élet.

Az álmok nem maradhatnak önmagukban, mert tervekké kell válniuk. Mert csak így adhatnak örömet és így adhatják meg azt az elégedettséget, amit ígérnek. Ha csak álmok maradnak, akkor kiábrándítanak.

Ahhoz, hogy álmunk igazi tervekké váljanak szükségesek az akadályok, a nehézségek, amik próbára teszik álmunk valóságát. Pont ezért szükséges, hogy legyenek mellettünk segítők, akik rádöbbennek álmunk értékére vagy értéktelenségére és mellettünk állnak, mikor segítségre van szükségünk. Mindenekelőtt olyanok, akik életükkel tudják bemutatni, hogy életünk álmait elérhetjük akkor is, ha árral szemben haladunk, vagy nem a többség érdekét képviseljük. Sokan csak „biztatnak, hogy álmodj, aztán alig kezdted hozzá, máris az utadat állják. Irigykednek.”⁴ Olyan emberek, akik lelket öntenek belénk és velünk jönnek akkor is, mikor mások azt mondják: hagyd a csudába...

Álmodni könnyű, hinni az álmaidban sokkal nehezebb. De „az emberiség csak akkor képes előrehaladni, és ezáltal hinni önmagában, ha az egyes ember hisz abban, ami meghaladja korlátait, vagyis az álmaiban”.⁵

Felhasznált irodalom:

Saverio Sgroi - *Difendere un sogno, Dimensioni nuove*, n. 3 marzo 2012

¹ Alessandro D'Avenia: *Fehér, mint a tej, piros, mint a vér*; Európa Könyvkiadó, Budapest 2011, 62.o.

² Maradj éhes, maradj bolond!

³ Alessandro D'Avenia: *Fehér, mint a tej, piros, mint a vér*; Európa Könyvkiadó, Budapest 2011, 62.o.

⁴ Alessandro D'Avenia: *Fehér, mint a tej, piros, mint a vér*; Európa Könyvkiadó, Budapest 2011, 75.o.

⁵ Alessandro D'Avenia: *Fehér, mint a tej, piros, mint a vér*; Európa Könyvkiadó, Budapest 2011, 26.o.

Fotó: Rubin Mónika

Don Bosco élete - egy kicsit másképp

P. Andrásfalvy János SDB sorozata

Mindent tudsz már Don Boscóról? 2.

pártfogásba ezeket a gyerekeket, és azt mondta:

- Légy a barátja a gyerekeknek, és vezesd a jóra őket, de nem ütlegel, hanem szelíden, szeretettel. Mindjárt kezdheted azzal, hogy megmutasd, milyen rút a bűn és milyen szép az erény."

Ezt az álmot minden kezdő Don Bosco tisztelő is jól ismerheti, ezért nem részletezem különösebben. Érdekes azonban azt az apró észrevételt megtennem, hogy ez iránt a Szalézi Család milliós tagsága számára oly lényegbevágó álmot iránt a saját családjában annyira nem érdeklődött senki, hogy csak 43 éves korában, a pápa unszolására mondta el először teljes részletességgel. A kilenc éves kori álmot nevezhetnénk egy beteljesülő vágyalomnak: a vágy és az álmot itt karöltve haladnak. Pedagógusként pedig föltenném a kérdést: vajon mennyire figyelünk a fiatalok lelke mélyén érlelődő vágyakra, mennyire engedjük, hogy azokat elmondják, mennyire adunk időt arra, hogy beszéljünk azok realitásáról, alakításáról? Vagy másik oldalról megközelítve: egy mai fiatal mit tesz meg azért, hogy vágyai letisztuljanak, és ha letisztultak, akkor meg is valósítsa azokat?

Az álmot hatására, és a rövid kiértékelés hatására, amennyit családi körben engedtek neki, szinte ösztönös megérzésére hagyatkozva, nekiállt a kis Giovanni, hogy belekezdjen a nagy feladatba. A tíz éves legényke nyiladozó értelmével belátta, hogy vannak olyan képességei, amelyekben különb a társainál. Ám nem sokat ücsörgött fölfedezett babérjain, hanem egy-kettőre társainak a szolgálatába állította, közösséget épített. A mesemondó, elbeszélő képességét arra használta, hogy szórakoztató felolvasásokat, szavaltokat tartson. „*A legnagyobb vonzerőt azonban, ami a gyerekeket körém gyűjtötte, az elmondott történetek képviselték. Valósággal rajongtak értém. Történeteimet különböző forrásokból szedtem össze: prédikációkból, hittanórákról, a Francia királyok, A szerencsétlen Guerino és a Bertolo és Bertoldino történetéből*”. Emellett nem szállt el vele a ló, mert észrevette, hogy abból erednek a sikerei, amit a régi mondás így fejez ki: „*A vakok országában a félszemű is király*”. Ezt így fogalmazta meg: „*A jó emlékezeten kívül nem volt lényeges tudásom, mégis úgy látszott*

számukra, hogy egy bölcs professzor szól belőlem”. Hasznosítjuk-e, mások szolgálatába állítjuk-e azokat az ismereteinket, képességeinket, amelyek egy-egy közösség gazdagodását jelenthetik? A mai ember hajlamos kedélyvesztetten gondosan lezárt talentumos ládájára ülni, és nem is veszi észre, hogy mennyi vak van körülötte, akik között ő félszemével is sokat segíthetne.

Ne felejtjük, hogy Don Bosco gyermekkorától természetesnek tartotta, hogy tevékenységeire az égiek útmutatását és oltalmát kérje. „*Ezek az alkalmak szentbeszéden való részvételnek számítotak, mert mindig keresztvetéssel kezdődtek és végződtek, majd egy Üdvözlégyet is elmondtunk*.”

Ez mégsem jelentette azt, hogy találkozási valami negédes, álmosító ájtatosságokba mentek volna át, mert minden alkalom – amit ő ünnepi oratóriumnak nevezett el – inkább az életöröm kirobbanó kifejezése volt. Giovannino ugyanis mindent megtett, hogy ellesse az akkori „szórakoztatóipar” emelkedett változatának csínját-bínját. „*Képzeljétek el, mennyit estem, hány dudor, kék folt és karcolás volt rajtam állandóan. De higgyétek el, hogy 11 éves koromra tudtam búvárszédni, szaltózni, botot nyeltem, kézen jártam. A kötélén sétáltam, ugráltam, sőt táncoltam, mint egy hivatásos akrobata*.” Megjegyzem, hogy ma jócskán veszélyben van a gyerekek és fiatalok egészsége, de éppen ellenkezőleg, a túlféltés és az agyoncivilizált körülmények miatt, amiből szelíd kényszerrel is ki kell őket mozdítanunk. Manapság esténként már így fohászkodhatunk az immungyenge generációkért: „*Bárcsak volna több, gyerekhez illő, normális dudor, kék folt és karcolás a gyermekeinken!*” Meg kell teremtenünk a fiataloknak a sport, kirándulás, közös játék pompás lehetőségét. Mindezt azonban a szeretet törődő, óvó tekintete kell hogy kísérje: „*Azt is kérdezhetitek, hogy mit szolt anyám, amikor a szemfényvesztők mesterségét tanulmányozva vesztettem az időt? – Egy biztos, hogy anyám nagyon szeretett és mindig jót akart nekem, ezért végtelenül megbíztam benne. Beleegyezése nélkül egy lépést sem tettem volna. Mindenről tudott, mindent megfigyelt és megengedett. Bármilyen nehézségem volt, kihúzott a csávából.*”

Folytatjuk...

Előző cikkemben utaltam arra, hogy micsoda páratlan kincs van a birtokunkban azzal, hogy Bosco Szent János nem egy olyan szent, akiről csupán néhány homályos csodát tudunk, hanem betekínthetünk életének kulisszái mögé. A rendfőnök atya idei strenna levelét azzal kezdi, hogy Don Bosco két-századik születésnapját „*megelőző három éves felkészülés első évének központjában élettörténetének megismerése áll*”. Kiemeli, hogy „*nekünk, a Szalézi Család tagjainak, akiknek Don Bosco a hivatkozási alapunk, az Ő alakja olyan legyen, mint Assisi Szent Ferenc a ferenceseknek, Loyolai Szent Ignác a jezsuitáknak*”. Annyi előnyünk van az említett „csúcs-szentekhez” képest, hogy Don Boscóról akár több, mint százszor annyi hiteles történelmi feljegyzés, sőt fénykép is a rendelkezésünkre áll.

Csupán néhány hónap választ el bennünket, attól hogy anyanyelvünkön is olvassuk az „Oratóriumi emlékiratok” című művet, amit maga Don Bosco írt. Folytassuk a betekintést ebbe a szalézi kincsbe!

Don Bosco az anyukájától, Margit mamától tanulta az egyik híres mondásában megfogalmazottakat: „*Tanulás, munka és imádság: ez őriz meg a fiatalokat jónak*”. A mai holisztikus nevelési szemlélet elvére ismerhetünk rá ebben a mondatban, hiszen egyszerre kell törődnünk a fiatalok a testi, szellemi és lelki fejlődésével.

Tovább lépve, most lélekben vessünk egy pillantást Don Bosco híres, 9 éves kori álmára. Hadd idézzek belőle néhány sort, ahogyan azt maga Don Bosco vetette papírra: „*Abban a pillanatban megjelent egy szépen öltözött méltóságos úr. Fehér ruhát viselt, és az arca fényesen ragyogott, hogy nem lehetett egyenesen ránézni. Nevemen szólított, hogy vegyem*

A PÁRVIADAL UTÁN A VIDÁMSÁG TÁRSASÁGA MEGERŐSÖDÖTT. A SZÜNIDŐ NAPJAIBAN A TAGOK KIRÁNDULTAK A SUPERGA FELÉ, VAGY AKÁR MÉG TORINÓBA IS LEFUTOTTAK. EZEK A SÉTÁK ADTAK ALKALMAT BOSCO JÁNOSNAK ARRA, HOGY ELŐSZÖR LÁTHASSA TORINÓT.

MIT CSINÁLSZ, JÁNOS?!

A TE ERŐD FÉLELEM-MEL TÖLT EL ENGEM. ISTEN NEM AZÉRT ADTA, HOGY A TÁRSAID ELLEN FORDÍTSD. VAGY NEM HALLOTTAD A MONDÁST: "HA MEGÜTIK A JOBB ARCODAT, TARTSD ODA A BALT IS."

EZ A PARANCS NEM NEKEM VALÓ...

MIelőTT ISKOLÁBA INDULNÁL, FEL KELL SÖPÖRNÖD A VENDÉGLŐT, ESTE A BÁRPULT-NÁL KELL CSAPOSKODNOD, UTÁNA MEG A BILIÁRDASZ TALNÁL FELÍR- NOD A TALÁLATO-KAT.

1833 NYARÁN MATTA LUCIA ÉS A FIA ELKÖLTÖZTEK CHIERIBŐL. JÁNOSNAK ÚJ SZÁLLÁS UTÁN KELTETT NÉZNIÉ, PÍANTA JÁNOS KÁVÉHÁZÁBAN TALÁLTA MEG...

CHIERI VÁROSÁBAN AKKORIBAN SZÁMOS ZSIDÓ ÉLT.

NEM ÉRTEM, MIÉRT KELL ELKÖLÖNÍTETT LAKÓNEGYED-BEN ÉLNIÜK? ŐK NEM OLYAN EMBEREK, MINT MI?

ILLÉS ÚR, NINCS ÖT SOLDÓM, UGYE, IDEADJA EZT NEKEM HITELBE?

JÁNOS MEGBARÁTKOZOTT A ZSIDÓ ILLÉSSSEL, AKINEK KÖNYVESBOLTJA VOLT.

MÁR HÁNYSZOR ADTAM NEKED HITELBE, JÁNOSI!

ILLÉS KÖNYVESBOLTJÁBAN TALÁLKOZOTT EGY ZSIDÓ FIÚVAL, AKI SZINTÉN ELVESZTETTE AZ APJÁT.

HA JAKAB LÉVI A NEVED, MIÉRT HÍV MINDENKI JÓNÁSNAK?

HOGY FELBOSSZANT-SANAK DE NEM VESZEM A SZÍVEMRE.

BILIÁRDBAN VERHETETLEN VAGYOK!

DE GYENGE VAGY A TANULÁSBAN, MENJ TANULNI!

EZ A KÖNYVECSKE, EZ MI?

A KATEKIZMUS. EGY KÖNYV, AMI MAGYARÁZZA A KERESZTÉNY VALLÁST.

ADD KÖLCSÖN, EL AKAROM OLVASNI!

Hosszú, szenvedélyes viták következtek a hitről. Jónás kérte, hogy magyarázzon neki, újabbnál újabb kérdéseket tett fel.

EGY SZÉP NAPON. AZTÁN.

MAGA TÖNKRE-TETT ENGEM!

NEM IGAZI JAKAB ÖNSZÁNTÁBÓL VÁLASZTOTT, NEM KÉNYSZERÍTTEM!

AMIKOR ANYJA FELFEDEZTE, KITÖRT A CSALÁDI BOTRÁNY.

ÉLHATÁROZTAM, HOGY ÉN IS KERESZTÉNY LESZEK!

ÉN, SEBASTIANO SCHIOPPO MEGKERESZTELLEK TEGED, JAKAB LEVI, ÉS A KERESZTSÉGBEN AZ ALAJOS NEVET ADOM NEKED.

1833. AUGUSZTUS 10-ÉN A CHIERI DÓMBAN A ZSIDÓ FIATALEMBER MEGKERESZTELKEDETT.

PIANTA ÚR A LAKÁS
MELLETT EGY TÁ-
NYÉR LEVEST ADOTT
EBÉDRE, AMI KEVÉS
VOLT A 18 ÉVES,
ERŐTELJES
BOSCO JÁNOS
ÉHSÉGÉNEK
CSILLA-
PÍTÁSÁRA.

SZERENCSÉRE BARÁT-
JA, BLANCHARD JÓZSEF
ANYJA GYÜMÖLCS-
ÁRÚS VOLT.

NÉGY
ALMÁT
HOZTAM
NEKED,
JÁNOS.

IGAZI JO
BARÁT VAGY!
OLYAN ÉHES
VAGYOK, MINT
EGY FARKAS.

ÉS VAN
ITT EGY
ZACSKÓ
DIÓ IS...

DE A TESTVÉRE NEM
NÉZTE EZT JÓ
SZEMMEL.

ANYAAAA!
TE NEM LÁ-
TOD? JÓZSEF
KILÓSZÁMRA
HORDJA EL
AZ ALMÁT!

NAGYON IS
JÓL LÁTOM, DE
TUDOM, HOVÁ
VISZI. AZ A JÁNOS
DERÉK FIÚ, ÉS AZ
ÉHSÉG SZOMORÚ
DOLOG.

SZEMI-
NÁRIUMBAN
SZERETNÉK
MENNİ, DE SZÉ-
GYENLEM, HOGY
AZ ANYÁM
TART EL...

ÉS VALÓBAN...

1835 TAVASZAN
JÁNOS BETÖLTİ A
19-ET.

PRÓBÁLT
MÉG BESZÉLNI
A FERENC-
SEKKELI

HAGYD A
SZEMINÁRIUMOT,
GYERE HOZZÁNK.
PAP LESZEL
ANÉLKÜL, HOGY A
CSALÁDODTÓL EGY
SOLDÓT IS KELLE
NE KÉRNED

FOLYTATJUK...

P. Ábrahám Béla SDB

Vezetett vezető

Ha valaki útra indul a hegyekbe, kér maga mellé egy tapasztalt hegyi vezetőt, nehogy baj érje. Amikor egy kisgyerek kerékpározni tanul, édesapja fut mellette és vigyázza. Hogy aztán, amikor majd ő lesz édesapa, ő is ezt tegye. Milyen fontos egy tapasztalt segítő, aki mellettünk áll!

Don Cafasso, az emberi vezető, nagyon fontos személyiség Don Bosco életében, aki nélkül biztos, hogy nem lett volna az, aki. Mindenkinek kell egy lelkivezető, még a szentnek is. Főleg azok nem maradhatnak vezetés, támogatás nélkül, akik maguk is felelősök másokért.

Don Bosco életében csodálatosan látszik, hogy az isteni segítséget az emberen keresztül kapja. Isten rendszerint nem közvetlenül nyúl bele az életünkbe, de néha az is előfordul - mint az álmok és víziók. Cafasso Szent József volt az, aki mindig Bosco János mellett állt.

Először lelkesítette, bátorította hogy minden akadály ellenére lépjen be a szemináriumba: „Majd szépen meglátod, mit kell tenni.” A szükséges anyagiakat is segítette előteremteni, azaz nem csak szavakkal, de gyakorlati módon is támogatta.

1841-ben, pappá szentelése után pedig azt mondja, Don Boscónak, hogy maradjon még 3 évre a Konviktusban, képezze magát, tanuljon meg papnak lenni.

Don Cafasso az, aki elviszi Don Boscót az ifjúsági börtönbe, a gyárakba, a városzéli építkezésekre. Ráirányítja a tekintetét a fiatalokra, majd azt mondja, hogy innentől kezdve hagyni kell őt a maga útját járni. Don Cafasso, mint jó lelkivezető nem nehezkedik rá, hogy - Ez az én tanítványom, nézzétek mit faragok belőle! -, hanem azt mondja, hogy el kell indítani, és amit lát, abból tud ítéletet hozni és elkezd majd cselekedni.

Don Bosco viszont azt tudja, hogy kell neki egy lelkivezető. Nem kezd el magától cselekedni.

Miután letelik a három év a Konviktusban, egy izgalmas párbeszéd zajlik le közöttük: - Befejezte tanulmányait. Itt az ideje, hogy dolgozni menjen. Milyen irányban érez hajlandóságot? - kérdezi don Cafasso. A vezető át akarja adni a kezdeményezést. Sokan kapva kapnának a felkínált alkalmon. Manapság mindenki csak a saját hajlandóságára figyel. De Don Bosco nem.

Don Bosco azt mondja: - Ahová Ön irányít engem. Don Cafasso erre választás elé állítja: - Van három állás. Lelkészség valahol, segédtanári állás itt a Konviktusban, és egy menhely melletti kis kórház igazgatása. Melyik választja?

Don Bosco ezt mondja: - Amelyiket Ön jónak látja számomra. Vezessen, kell a vezetés. Mire don Cafasso megpróbálja elcsábítani: - Nem érez hajlandóságot egyik-másik iránt? -, de Don Bosco így válaszol: - A hajlandóság az ifjúság felé vonz, Ön pedig tegyen velem, amit akar. Tanácsában az Úr akaratát fogom látni.

Iszonyatosan kemény mondat. Most már Don Bosco megosztja szíve vágját, feltárja reményét, de megőrzi alázatos engedelmisségét. Ezt kapja majd vissza később, amikor Cagliero Jánost, egy nagyon jó képességű fiatal le akarnak beszélni arról, hogy „csak barát” legyen Don Bosco mellett, mert egy pap előtt ott áll a karrier lehetősége. Ekkor Cagliero így válaszol: - Barát vagy nem barát, én Don Boscóval maradok.

Vagy Savio Domonkostól kapja vissza ugyanezt, amikor Domonkos azt mondja: - Ön a szabó én meg legyek a jó posztó és készítsen belőlem szép öltönyt az Úrnak.

Ha Don Bosco nem tudta volna megtenni, hogy teljesen Don Cafassóra bizza magát, akkor Don Bosco sem kaphatta volna vissza ezt a készséget növendékeiben.

De Don Cafasso nem hagyja magát:

- Mi forog gondolatában, ebben a pillanatban mi van a szívében?

Don Bosco: - Ebben a pillanatban úgy érzem, hogy egy gyerekesreg vesz körül, segítséget kérnek tőlem.

Don Cafasso: - Akkor most menjen egy pár hét vakációra. Ha visszajön, megmondom, hova menjen.

Most váltson át: eddig tanult, diák volt, bár kicsit már belekóstolt a lelkipásztori munkába, de kevesebb felelősséggel. Milyen bölcs az a vezető, aki ad időt a váltásra! Ez egy érdekes próbatétel is. Don Bosco, miután visszatér a vakációról, türelmesen vár, nem kérdezi Don Cafassót. Don Cafasso nem mond semmit, mert nem kérdezi. Hetekig így mennek el egymás mellett, míg végre Don Cafasso azt mondja: - Miért nem kérdezi meg, hogy mi lesz a rendeltetése?

Don Bosco: - Mert az Ön elhatározásá-

ban látom Isten akaratát, nem akarom a magamét beletenni.

Újra ez a mondat, a radikális önátadás a vezetőnek, annyira, hogy még az idejét is rábízza, hogy mondjon végre valamit. Vár, mert valamiért Don Cafasso is vár.

Azt írja a Memorie dell'Oratorio-ban, hogy megkapja egy kis kórház igazgatóságát. Don Borell teológus van ott. Barolo grófné alapította, lányok nevelésére, és egy menhely. - Elsőre úgy látszott - írja Don Bosco, - a rendelkezés ellenkezett vágyaimmal, mert a kórház igazgatása, több mint 400 lánynak prédikálni és gyóntatni, elvenni látszott minden időmet minden más elfoglaltságtól - és mégis odamegy, és teszi a dolgát.

Megdöbbenő és hiteles engedelmisség. És ez fogja majd megnyitni számára a további utat az árva, elhagyott fiúk felé. Látszólag, emberi racionalitással nézve Bosco János távol kerül a fiúktól, de a kegyelmi rendben engedelmissége nyitja meg az igaz utat.

Lelkivezetés és engedelmisség. Kettőnek látszó, de egyetlen, összeforrt, igaz eszköz a hivatás megvalósításához. A nagy kérdés: hiszünk-e a krisztusi engedelmisség megváltó művében?

A lelkivezetésnek sokféle módja létezik. Szalézi hagyományunkban egy támogató melléállás, segítség. Célja nem elsősorban problémamegoldás vagy vigasztalás, hanem a megerősítés Isten akaratának felismerésében és örömteli elfogadásában. Alapja a vezetett és a vezető bizalomteljes, őszinte kapcsolata. Életkoronként, élethelyzetenként eltérő lehet a stílus. A lelkivezető nem direktív, nem utasít, mert ezzel megfosztaná a másikat személyi méltóságától, önállóságától. A lelkivezetés célja a helyét keresőt képessé tenni az önálló életvezetésre, hitéletre.

De a vezetett részéről fontos a lelkivezető útmutatásainak nyitott befogadása, mert ha az csak egy variáció, egy lehetőség a többi között, akkor feleslegessé, netán károsná is válik.

Ez egy nagyon érzékeny kettősség, ami összeforr: azért fogadom meg a lelkivezető tanácsait, mert elismerem hitelességét és tapasztalatait, és mert lelki tapasztalataim megerősítik, hozzásegítenek az azonosuláshoz. A lelkivezető részéről ez nagy felelősség: nem lehet se túl erőteljes, se túl megengedő; nem alkudhat meg a hibákkal, gyengeségekkel, de szeretettel kell a vezetett mellett állnia. A lelkivezetést kérő részéről fontos az azonosulás és engedelmisség, különben csak baráti véleményt kap. Így pedig nem fog előrehaladni, és csaldódik lelkiélete egy

helyben topogása miatt. Igen, ilyen kapcsolat csak elkötelezetten vállalható.

Manapság sokan panaszkodnak „kiégésre”, főleg segítő foglalkozásúak. A pszichológusok felfedezték a szupervízió fontosságát. Papok, szerzetesek éven-

te lelkigyakorlatokon vesznek részt. Sok életvezetési tanácsokat, „recepteket” ajánló könyv kapható. Mindannyiunknak szüksége van a bátorító tanácsadóra, vezetőre. Aki nem vállalja - félreértett szabadság és önállóság miatt - a lelkivezetést, azt mindenféle hatás fogja rángatni, taszítani és célt té-

vesztve önmagában kergetőzik. Krisztus az Atya iránti engedelmességével mutat utat nekünk. Don Bosco a mennyei Atya fia, aki Krisztustól tanult engedelmességével vált vezetettből szent vezetővé. Kövessük hát!

Egy kisdíák szívhez szóló kálváriájával szeretnénk megérinteni az olvasók szívét, hisz ez a történet valóban szívtől szívig kell, hogy érjen, ahogy az idej tanévünk jelmondata „Jól csak a szívvel lát az ember” is erre tanít bennünket. Berbécs Erik a nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskola 9.H osztályos tanulója volt tavaly nyár elején, amikor egy vírusfertőzés következtében lebénult, kómába esett és többször is életveszélyben volt. Az osztálytársak, a diákság, akik ismerik és szeretik őt, bizony megrendültek, osztályfőnökük meglátogatta, a diákok is tartották vele a kapcsolatot, s rendszeresen imádkoztak érte. Próbáltunk jól látni a szívünkkel, s megtörtént a csoda: felébredt, és a zalaegerszegi kórházban újra járnai tanult, végezte a gyógytornát óriási hittel és akarással. A kedves kisdíákat sokan megszerették, az egyik híradóban a családja az egész ország elé tárhatta történetét.

Azonban, ha jól látunk szívünkkel, ez az imádságok, ímélezések, a kapcsolattartás mellett másról is kell, hogy szóljon: meg kell látnunk a szükségét is, s lehetőségeink szerint segíteni, hiszen a szülők 240 km távolságból örültek, ha hetente egy alkalommal meg tudták látogatni fiukat, s ahhoz, hogy mielőbb visszakerülhessen közénk, bizony sok felkészítésre lesz még szükség. Mindezekhez pedig anyagi erőforrásokra.

Szalézi-Irinyi Középiskola
Nyergesújfalú - Lux Ambrus, igazgató

Visszavárunk, Erik!

Lehetőségeinkhez mérten, az iskola tanárainak és diákjainak javaslata alapján gyűjtéseket szervezünk, az adventi ajándékkészítés bevételét, a tavalyi süti verseny összegét felajánlottuk a szülőknek. Ezt folytatjuk, hisz a március 13-ai süteményvásár bevételét is nekik juttatjuk el, a húsvéti ajándékkészítés összegével is őket támogatjuk, de tudjuk jól, ez nem elég.

Ezért szólítjuk meg diákjainkat és Önöket is Kedves Olvasók!

Ha jól tudunk szívünkkel látni, szükség van egymás terheinek hordozására is.

Havonta egy alkalommal szervezünk gyűjtést Erik szülei számára. Az első alkalom március 13. volt, összekötve a süteményvásárral. Kértük iskolánk tanulóinak szüleit, lehetőségeikhez mérten számottevő adományukat legyenek szívesek eljuttatni az iskolába. Szintén az ő segítségüket kértük abban is, hogy esetlegesen gyermekeikkel erről beszélgetve adják hozzájárulásukat ahhoz, hogy az iskola büféjében az apró visszajárót egy ott elhelyezett gyűjtőbe helyezhessék.

Akinek módjában áll, köszönettel vesszük, ha adományukat „Erik javára” megjelöléssel a Bosco Szent János Ifjúsági, Nevelési és Oktatási Alapítvány javára juttatná el, melynek adószáma: 19673752-1-41, számlaszáma pedig: 11991102-02116754, ugyanis az Alapítvány Havasi atya hathatós támogatásában maximálisan partner abban, hogy a befolyt összeget célirányosan továbbjuttatja.

Hiszünk abban, hogy ha jól tudunk látni szívünkkel, meglátjuk mások szükségét és szeretetünk, közösségvállalásunk tettekben is megnyilvánulhat és láthatóvá válhat a közösség, a szeretet ereje.

Keresztút ajándékba

A Szalézi-Irinyi Középiskola kápolnájában található keresztút dr. Terebesi Tibor - családi hagyatékából származó - posztumusz adománya, amelyet a csíkszentdomonkosi Kosza Endre fafaragó mester készített. Tibor atya a váci piarista gimnáziumban végzett 1943-ban, majd a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetem bölcsészettudományi karán szerzett doktori oklevelet 1948-ban. 1949-ben Meszlényi Zoltán szentelte pappá. Első szolgálati helye Budapesten a zugligeti Szent Család templom volt, majd 1957-ben Lágymányosra került, ahol évtizedekig a Kruspér utcai Szent Tádé kápolna káplánja volt, majd annak plébánosaként szolgált. 1996-ban lett a Magyar Szentek templomának első plébánosa és innen vonult nyugdíjba. 2004-ben költözött a Farkas Edit Szociális Szeretetotthonba, ahol haláláig misézett, gyónatott és híveinek lelki támasza volt. Saját keresztahozását türelemmel és belső nyugalommal viselte.

Tibor atya adománya nemcsak az 560.000 Ft-ról szól, hanem a lelkületéről, amely ezt az összeget egy számára ismeretlen az iskolának szánta, másrészt a mondanivalójáról, amely hozzá segíthet bennünket, hogy mindig emlékezzünk Krisztus értünk való áldozatára és kérve Öt: „szabadíts meg minket a gyávaságtól és félelemtől, hogy tetterősen dolgozzunk együtt Országod terjesztésén.”

Köszönet és hála Albrecht Klára Edit nővérnek is, aki Tibor atyát utolsó éveiben ápolta, segítette, és aki ennek az adományozásnak a támogatója volt.

Korok és divatok

A kazincbarcikai Don Bosco Szakiskolában március 29-én került sor a TÁMOP 3.2.1 /B-09 pályázat nyílt napjára. A mentorok és mentoráltak közös munkával „Korok és divatok” címmel egy projekthét záró produktumaként egy kiállítást hoztak létre, aminek a fő műsorszáma egy divatbemutató volt.

A szakközépiskola osztályai egy-egy országot és annak mai, illetve egy történelmi idejére jellemző divat- és stíuselemeit mutatták be a tornateremben berendezett színes és színvonalas kiállításon. A viselettörténetet korok szerint mutattuk be, és azon belül négy országra helyeztük a hangsúlyt, úgymint Olaszország, Németország, Nagy-Britannia és Kína.

A nyílt napra a pályázat nyertes intézményeiből, az ország több pontjáról is érkeztek hozzánk vendégek, mintegy harmincan: Marokkóból a Wesley János Többcélú Intézményből, Debrecenből a Magiszter Iskolából, Alsószentmártonból a Kis Tigris Gimnáziumból és Hatvanból a Grassalkovich Antal Középiskolából. A diákok és tanárok lázasan készülődtek a közös fellépésre. A megjelenített divatirányzatok, ruházatban, sminkben, kiegészítőikben, frizurában a diákok alkotásai voltak. Jó hangulatban zajlott a diákokkal való közös beszélgetés és a mentorok tapasztalat cseréje.

Mind a projekthét, mind a nyílt nap új élményekkel, új kompetenciákkal gyarapította tanulóinkat.

Így mutatták be Nagy Britannia (fent) és Olaszország (lent) viseleteit.

Szalézi Szent Ferenc Gimnázium
Kazincbarcika - írja Tamási Tímea, tanár

Szalézi „Csillag születik”

Iskolánkban hagyománnyá vált, hogy tehetséges diákjaink minden tavasszal bemutathatják, ki mit tud. Idén januárban a régi hagyomány újjászületett: január 27-én tartottuk első hagyományteremtő Szalézi napunkat, melyet a színvonalas produkciókat felsorakoztató Szalézi show koronázott meg.

Dél előtt iskolánk diákjai és tanárai a Szent Család templomban igeliturgián vettek részt, ahol Vitális Gábor atya megosztotta álmát egy olyan iskoláról, ahol mindenki vidám. Ilyen volt a mi iskolánk is ezen a napon.

Tíz órától a Művelődési Központban az alsóbb éves diákok élvezhették, ahogyan tehetséges társaik elkápráztatták őket változatos előadásaikkal. Elsőként az énekkar lépett fel színvonalas előadásával. A diákok frenetikus hangulatban tombolták végig a Frenic zenekar előadását, valamint a sok-sok énekes-táncos produkciót. Sipos Kata és Kiss Emese valamint Sándor Barbara dalait kitörő lelkesedéssel fogadták. Nagy sikere volt a szalaggyakorlatnak, a majoretteknek, a néptánc és break-tánc produkcióknak. De megható pillanatokból sem volt hiány. Mindenkinek elállt a száva, mikor Lakatos Noémi előadta Tompos Kátya Magányos csónak című számát. A 11.-es lány a nap nagy meglepetése és felfedezettje, hiszen még soha nem lépett fel, eddig még senki nem tudta róla, hogy énekel.

Az énekkar előadásában felcsendült a Don Bosco himnusz, Szalézi Szent Ferenc versét pedig Vasvári Botond interpretálta. Azt mondják, ha a főpróba jól sikerül az előadás nem lesz sikeres... ez most nem volt igaz. A délutáni show 17 órakor kezdődött, ahol nagy volt az érdeklődés. Szülők, tanárok, végzős és volt diákjaink töltötték meg a nézőteret. Az est végén egy szakértői zsűri értékelt a produkciókat, de a közönség is szavazhatott kedvencére. A két befutó: néptánc és break-tánc. A közönség díját Rákos Ádám és Dolniczky Szabolcs táncprodukciója nyerte el. A zsűri döntése alapján negyedikként végzett a szalagprodukció, 3. helyezést ért el zongorajátékával Mikó Fanni, az ezüstérmes az aranytorkú Lakatos Noémi lett és az est legfényesebb csillagai, az aranyérmesek a Kodály Zoltán Alapfokú Művészetoktatási Intézmény Ifjúsági Néptánc csoport tagjai, Dányi Kinga, Fábri Dóra, Vasas Anett, Köntös Balázs, Balogh Ákos és a Saláta-testvérek: Domonkos és Mátyás.

Szállj el kismadár... énekelték a fellépők és velük a közönség is a fináléban. Ez az este is véget ért és a közönség feledhetetlen élményekkel gazdagodva térhetett haza. A sok kiscsillaggal együtt egy új hagyomány született: a Szalézi nap. Jövőre is várjuk a jelentkezőket!

Magyar állami kitüntetés Kalapis Stojan vajdasági szalézinak

Kövér László, az Országgyűlés elnöke március 28-án az Országház Delegációs termében a Magyar Érdemrend lovagkeresztje, polgári tagozata kitüntetéseket adott át a határainkon túl élő magyarság érdekében tevékenykedőknek. A kitüntetettek között volt Kalapis Stojan szalézi atya, a vajdasági Muzslya szalézi plébániájának káplánja, az Emmausz szórvány-kollégium igazgatója, aki a bán-sági magyar szórványban végzett áldozatos és eredményes munkájáért, a muzslyai Emmausz Kollégium létrehozásában és igazgatásában vállalt tevékenységéért, a szegény sorsú magyar fiatalok anyanyelven történő továbbtanulásának elősegítéséért kapta meg az elismerést.

Az Emmausz Kollégium idén ünnepli tízéves fennállását és jelentős bővítéseknek néz elébe: egy háromszintes épületrésszel gazdagodik, amelyben hét szoba, a rég óhajtott tornaterem és egy tágas pince kap helyet. [fidesz.hu/Pannon TV](http://fidesz.hu/Pannon-TV)

Olaszország - 150 éves az első szalézi nyomda

Az első szalézi nyomda, amelyet még Don Bosco alapított, idén ünnepli 150 éves fennállását. Az egyszerű és szerény kezdet után a valdoccói nyomda hamarosan magas színvonalra jutott a nyomtatás és könyvkötés terén, komoly szakképzést nyújtott, falai közül nagy tekintélynek örvendő nyomdászok és a mesterek generációi kerültek ki.

Az első, amire ma az alapító, Don Bosco rácsodálkozna, az maga a tény, hogy mennyi tintát fogyasztott a nyomda az elmúlt 150 év alatt, most pedig a régi nyomdagépeket számítógépek és lézernyomtatók helyettesítik. Két dolog azonban nem változott, és erre Don Bosco is büszke lehetne: a családi hangulat és a szakmaiság.

Az Oratóriumi Nyomda (Tipografia

A valdoccói Oratóriumi Nyomda (Tipografia dell'Oratorio) Don Bosco korában.

dell'Oratorio), mint az első szalézi nyomda-iskola, 1862-ben kezdte meg a termelést, két rotációs géppel és egy sajtóval, de mivel kiváló minőségű kiadványok kerültek ki a gépekről, hírneve gyorsan elterjedt Olaszországban és Európában.

Don Bosco, aki nagy kommunikátorként is jól ismert, magáról így vall: "Ezekben az ügyekben Don Bosco mindig a haladás élvonalában akar lenni". Ő és utódai megerősítették ezt az évek során, miköz-

ben a nyomda mindig naprakész és alkalmazza a legújabb technológiákat.

Most, 150 évvel az alapítás után a szalézi közösség Torino-Valdoccóban nyomdát és szakmai képzési központot működtet. Megemlékezve az alapításról biztosítani szeretnék, hogy Don Bosco bátorságával és merészségével építik tovább a jövőt.

Ebből az alkalomból április 19-21. között háromnapos konferenciát tartottak, ahol lehetőség volt ellátogatni a fotó kiállításra, ahol bemutatják a nyomda 150 éves tevékenységét, a rekonstruált nyomdában kipróbálni a régi, a műhelyekben pedig az új technológiákat. *ANS-Torino*

Olaszország - Új e-technológiák az oktatásban

A szicíliai Cataniában február 29-én a regionális Szemináriumon mutatták be első alkalommal hivatalosan az e-könyvekkel történő kísérleti oktatást. A szaléziak folyamatosan részt vállalnak a helyi CNOS-FAP Pedagógiai Intézet munkájában, ahol a jelenlegi gazdasági nehézségek ellenére elfogadták az új innovatív oktatási technológiát az oktatási potenciál növelése érdekében.

Döntés született, hogy az Európai Szociális Alap finanszírozásával először Olaszországban tesztelési fázisban bevezetik az e-könyveket az osztályokban - ezzel elindítva egy regionális projektet, amely a jelenlegi 2011-2012 tanévben kezdődik, és amelyet megelőzött egy képzési terv kidolgozása a tanárok és diákok számára.

Az "e-book," - elektronikus könyv erőssége a képesség, hogy felszámolja a nyomtatott könyv határait, valamint az interaktivitás, a rugalmasság és a gazdag multimédiás tartalom.

Az erre a célra kifejlesztett gép szigorúan monofunkcionális: egy eszköz, amely lehetővé teszi az elektronikus könyvek olvasását. Az e-book, mint egy eszköz, arra szolgál, hogy megőrizze és növelje a szöveges kultúrát, ahol a diák képes létrehozni szövegeket, és azokat a gépbe vinni. Ahol a diákok a főszereplők és az egész egy olyan folyamat, amely lehetővé teszi a szövegek tanulmányozását, értelmezését és kezelését.

A regionális szemináriumon Szicíliában neves előadók és a terület szakértői segítségével mutatták be az új oktatási technológiát. A képzés középpontjában az e-könyvek pedagógiai vonatkozásai állnak, a lehetőségek és a jövőbeli kilátások az új technológiák terén, a "mobil" tanítás és tanulás, tartalmi példák, hasznos ötletek és a már végrehajtott legjobb gyakorlatok. *donbosconews.it*

PÉLIFÖLDSZENTKERESZT

Nagybőjti ifjúsági lelkigyakorlat -

Nagybőjt első hétvégéjén, február 24-26. között került sor a szaléziak hagyományos lelkigyakorlatára Péliföldszentkeresztben, amely remek alkalmat teremtett számunkra, hogy a rohanó nagyvilágot hátrahagyva, lelkiükben megerősödve kezdjük a Szent Negyven Napot. A péntek délután az ismerkedés jegyében (is) telt, hiszen az ország igen távol eső pontjairól jöttek fiatalok (összesen mintegy 25-en), hogy szalézi szellemben töltsenek. Szombathelytől kezdve Mogyoródon és Egeren át Kazincbarcikáig szinte minden szalézi ház képviseltette magát, de akadt köztünk olyan is, aki Baja közeléből érkezett. Annak ellenére, hogy részt vettek ismerősök és a szalézi körökben eddig kevesebbet mozgó fiatalok is, már az első este nagyon mély beszélgetés alakult ki: meséltünk egymásnak egy-egy meghatározó lelki élményünkről. Ez az első közös megosztás elősegítette az egész hétvégén a nyílt és baráti beszélgetéseket mélyebb és könnyedebb témákról egyaránt.

Quadros Lytton bevezető gondolatai mellett egy apró – ám annál elgondolkodtatóbb – színdarabbal is készült (Oláh Győző közreműködésével), majd az est hátralévő része az elcsendesedés jegyében telt, hogy másnaptól kezdve minél jobban elmélyülhessünk a lelkigyakorlat témájában: „Add Uram, hogy lássak!” (Lk 18, 41)

Az előadásokat a szaléziakat – magyarországi újrakezdésüktől kezdve – 18 éven keresztül vezető korábbi tartományfőnök, Havasi József atya tartotta az őt ismerők számára megszokott fiatalos, lendületes módján. Persze, akik most találkoztak vele először, korát megtudva igencsak

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

A Nagyhéten benépesült Péliföldszentkereszt

Az idén mintegy huszonöt, zömében kisgyermekes család töltötte együtt a húsvétot megelőző napokat az ősi kolostorban a szalézi szerzetesekkel. A hely vendégfogadó kapacitása megtelt, minden szoba gazdára talált, benépesült Szentkereszt. Egmás után érkeztek a vendégek április 5-én: elsősorban fiatal szülők, nemritkán több gyermekkel. A csoport teljes létszáma meghaladta a 100-at, ebből a fele gyermek volt. Az apróságok gyorsan helyet találtak maguknak a szolgálatkész fiatal animátorok ölelő karjaiban, akiknek hathatós segítsége nélkül ez a program nem jöhetett volna létre. A felnőttek Ábrahám Béla atya - újdonsült szalézi tartományfőnök - vezetésével a közeledő ünnepre hangoló lelki beszédeken és vallásgyakorlatokon vehettek részt, amíg az apróságokra a fiatalok vigyáztak.

Lengyel Erzsébet

meglepődtek! Nem hiába mondják: a fiatalok között fiatalos marad az ember. Havasi atya elmélkedéseiben felhívta a figyelmünket arra, hogy Isten számít

ránk, mint ahogy minden keresztény emberre is, hogy segítsünk megvalósítani terveit, az Ő országának építését, már itt a Földön. Felelősek vagyunk azért a társadalomért, amelyben élünk, kell tudnunk bátran – akár az ár ellen is úszva – változtatni rajta! Ehhez nem kellene nagy lemondások, hatalmas elhatározások, csak az, hogy mindennapi kötelességeinket jó szívvvel, kitartóan el tudjuk végezni, és így – a lelkigyakorlat mottójához is kapcsolódva – biztosan meglátjuk, mire is hív minket Teremtőnk.

A korábbi években bevált felépítés szerint az előadásokat rendszerint csoportbeszélgetések keretében igyekeztünk saját életünk eseményeire vetíteni. Ezek alatt mindenki igyekezett megosztani saját gondolatait, hiszen tudtuk: mindenki annak függvényében tud másoktól merítve lelkiileg töltszteni, amilyen mértékkel ő maga is megnyílik és hozzájárul a közös elmélkedéshez.

A hétvége folyamán a jelenlévő szaléziak mellett Elvira nővérrel is lehetőségünk volt beszélgetni, Lytton értékes videóit és

Péliföldszentkereszt - Fiatalok nagybőjti lelkigyakorlata Havasi József atyával.

Balassagyarmat - Farsang az oratóriumban.

gondolatai, valamint a szalézi jelöltek "jóreggeltjei" és "jőéjszakájai" pedig tovább színesítették a lelki programot. Köszönjük mindenkinek, hogy emlékezetessé tette számunkra ezt a hétvégét. Bízunk benne, hogy az itt szerzett tapasztalatok, lelki élmények és elhatározások segítenek bennünket abban, hogy meg-lássuk és kövessük Istenünk hívását életünk kisebb és nagyobb döntéseiben egyaránt.

Jani Áron

BALASSAGYARMAT

Farsang - Lovag, cica, kalóz, pingvin, cowboy, múmia és sok más hasonló furcsaság lepte el Balassagyarmatot február közepén, sőt Bob Marley és James Bond is meglátogatott minket... Nem kell megjedni, nem varázsolta el senki városkánkat, csak farsangi mulatsággal búcsúztattuk a telet az oratóriumban ☺.

A programot egy kis virsli majszolással kezdtük. A jelmezes felvonulás alkalmával megmutatták öltözéküket, maszkjukat a beöltözött gyerekek és fiatalok. Voltak aranyos, humoros és kreatív ötletek is, melyeket háromtagú zsűriink pontozott. Az esti ima utáni „Jőéjszakát!” igen jó hangulatúra sikeredett, Domonkos a vidámságról mondott nekünk néhány szót, és megnéztünk pár vicces videót is. Rekeszizmunkat megdolgoztattuk a sok nevetéssel, jöhetett hasunknak egy kis kényeztetés, a farsang elmaradhatatlan kelléke: a fánk! Majd izgalmas percek következtek: mindenki szurkolhatott, hogy az ő tomboláján szereplő számot húzzuk ki a kosárból, főleg, mikor a földj, a torta kisorsolására került sor. A következő programpont a jelmezes felvonulás eredményhirdetése volt, jutalmaztuk a legötletesebb maskarákat, végül táncolással, szabad játékkal és vetítéssel zártuk le az estét.

Köszönjük mindenkinek, aki segítette a program megvalósulását. Gratulálunk a jelmezt öltött résztvevők fantáziájához.

Örülünk, hogy több szülő is elkísérte gyermekét, és az este végéig kitartott velünk. Ígérjük, lesz még alkalmunk együtt szórakozni! ☺ *Gáborik Flóra*

Keresztút - Már negyedik éve hagyomány, hogy a nagyböjt utolsó előtti péntekén a fiatal oratóriumlátogatók az oratóriumra szánt idejükből egy órát Jézus Golgotára vezető útjáról elmélkedve, imádkozva töltenek együtt a templomban. Ezzel szinte már a nagyhét veszi kezdetét. Az elmélkedéshez Sillye Jenő alkotását is használjuk. A gitáros énekek kíséretével hozzájárulunk a fiatalok lelki megújulásához és ez nekünk is új erőt ad, a húsvéti időn túl is. A távolabbi tervek között szerepel, hogy a Palóc-ligetben átadott stációknál is végigjárjuk a ke-

resztutat. Addig szeretnénk további jelentkezőket találni és bátorítani az éneklésre és az elmélkedés vezetésére a fiatalok közül, sőt akár arra is, hogy egy-egy állomásnál saját gondolataik megosztásával is tegyék teljessé és közösségivé ezt a megkezdett hagyományt. Ebben az évben nagy öröm volt együtt zenélni a zeneiskola tanárával, Tomisné Cselényi Noémivel, aki professzionális gitárjátékával tette felejthetlenné ezt az alkalmat. Ezúton mondunk köszönetet érte barátommal és zenésztársammal Gúth Erikkel együtt.

Lazsán Zsolt

ÓBUDA

Húsvéti örömben - Különös, a mindig állandó és a mindig kicsit egyedi, utánozhatatlan keveréke a nagyszombat éjszakai szertartás. Teljes sötétben, csöndben, az óbudai rendház foci pályáján kezdődik a tűzszentelés, több százan álljuk körül a szünetelő fényt, és lassan mindenki kezében meggyulladnak a gyertyák, hogy aztán Krisztus világossága beragyogja a templomot és persze a szívünket is. A szertartást három, nem magyar anyanyelvű szerzetes (vietnami, indiai és olasz) tartotta. A nyelvi nehézségek mégsem jelentettek problémát, mert a liturgiát és az imádságot nem köti „gúzsba” a szó, és ezt átélni, a Lélek áradását megtapasztalni talán az ideai húsvét legnagyobb ajándéka volt.

Ezt a közösen átélt élményt osztottuk meg egymással húsvét vasárnap hajnalán

Péliföldszentkereszt - Serdülők lelkigyakorlata

A virágvasárnapot megelőző hétvégén, március 30. és április 1. között fogadták a péliföldszentkereszt ifjúsági házban a 12-16 éves serdülőket a szalézi szerzetesek, nővérek és a Szalézi Ifjúsági Mozgalom tagjai. A mintegy negyven fiatal lelkesen és nyitottan vett részt a nagyböjti lelkigyakorlaton, amelyet Costabile Carolina nővér vezetett, szaléziak és nővérek hathatós segítségével. Arra keresték a választ, hogyan lesz Péterből, az egyszerű halászból Jézus barátja, majd az egyház feje, végül feltették a fiataloknak a kérdést: - És te ki vagy?

Nyergesújfalu - NYÚSZI-nap - a fő szervező, Schalk Zsolt tanár úr az osztályával.

a legkevésbé liturgikus, ám annál emberibb eseményen, az „örömkoccintáson”. Az idén már hagyománynak tekinthető együttlét ötlete azért talált kedvező fogadtatásra a kápolnába járók körében, mert a szent három nap alatt hosszú órákat együtt töltő hívek számára ez a húsvéti öröm megélésének egyik remek alkalma. Olyan erőforrás, ami lendületet ad a hétköznapokra. *Marillai Andrea*

NYERGESÚJFALU

NYÚSZI-nap fekete pénteken - Egyesek szerint péntek 13. szerencsétlen nap, mások szerint viszont ez is ugyanolyan, mint a többi. Idén a Szalézi-Irinyi Középiskola diákönkormányzata egy többé-

kevésbé rendhagyó diáknappal készült, melynek apropóját maga a dátum adta: pénteken és 13-án zajlott!

A péntek 13., a "fekete péntek" a legbabonásabb fogalmak egyike, ezért ezen a napon a népszokások és babonák körül forgott majdnem minden: voltak különböző tesztek, feladatok, játékok, de a tanterekben és az udvaron zajló nagy vetélkedő során az ügyességnek is jutott szerep. Voltak mutogatós, kitalálós és ügyeskedős feladatok, íjászat, páros csoszogás, tojásdobálás, főzőverseny és karaoke. A versengés nem "babra" ment, hiszen az első helyezett 12.H osztály szabadnapot kapott, a második 12.C egy óriási tortát, a 12.B, a harmadik legjobb

eredményt elért osztály pedig egy egész kosár muffinnal édesíthette meg napját. A babonások részéről baljóslatúnak kikiáltott péntek 13-án így a Szalézi-Irinyiben senki sem kapott rossz jegyet. Schalk Zsolt tanár úr és a DÖK tagjai valóban jó szervezőnek bizonyultak, az iskolában egész nap önfeledt vidámság uralkodott és mindenki jól érezte magát!

Lengyel Erzsébet

KAZINCBARCIKA

PSZV - "Küzdj az álmodért"! Ez volt az idei Pompás Szalézi Vigadalom névre keresztelt ifjúsági találkozó központi gondolata. Az eseménynek a SZALIM programjai között most először adott otthon a kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnázium, ahova erre a hétvégre az ország különböző részeiről érkezett kb. 90 fiatal ünnepelt, szórakozott, találkozott és imádkozott együtt.

A hétvége keretein belül megismerhették a résztvevők a helyi Szent Család templomot, a Don Bosco Szakiskolát és a befogadó Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumot is. Miután részt vettek Ábrahám Béla tartományfőnök atya beiktatási szentmiséjén, estére érdekes kalandok között vezetett ki az út a kazincbarcikai Don Bosco álm kezdetének helyszínére, Herbolyára. Itt vacsora után vidám estét töltöttek el a fiatalok a Szalézi Kórustalálkozó résztvevőivel egyetemben.

Ezúton is szeretném megköszönni a kedves és lelkes fogadtatást a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium minden dolgozójának és tanárának, illetve a helyi fiatalok elő-

Kazincbarcika - A PSZV résztvevői a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium előtt.

PÉCS

Szülői munkaközösség alakult a Don Bosco Napköziben

- Pécsen a Káptalan utcában működik a Don Bosco Napközi, ahol délután 14 és 17 óra között fogadják a gyermekeket. Tanárnők és tanárok foglalkoznak velük, leckeírásban és tanulásban segítik fejlődésüket.

Külön foglalkozásokat is beépítenek a napi programba: hittan, rajz, ének, sportolás, kézműves foglalkozás. Ünnepekre műsorral készülnek, mellyel meg-
lepek a szülőket.

A pedagógusok segítségével szülői munkaközösséget alapítottunk. Célunk a programok, ünnepek szervezésében, szükséges kellékek elkészítésével, kirándulások, táborok lebonyolításában támogatni a napközit. Szorosabb kapcsolatot szeretnénk kialakítani szülők, gyermekek és a felnőttek között.

Toller Márta

Passió némi szalézi hozzájárulással

Virágvasárnap, április 1-én Pécsen közel százhusz szereplő részvételével tartották meg a Tettyén a Pécsi Egyházmegyei Katolikus Ifjúsági Iroda által szervezett szabadtéri Ifjúsági Passiót. Az Európában is egyedülálló interaktív előadás során öt helyszínen 120 fiatal több mint 2000 néző előtt elevenítette fel Jézus Krisztus szenvedéstörténetét.

A pécsi Don Bosco Oratórium tagjai is aktívan részt vállaltak a Passióban: Péterfia Zoltán szalézi munkatárs a katonák vezére volt, Somogyi György animátor a bal lator, Ignác József a hírnök, Thurzó Bence és Kovács Dani pedig katonák voltak.

Négyheti rendszeres, kemény próba után az időjárás-előrejelzést megcáfolva hűvös, de ragyogó napsütéses időben zajlott a szabadtéri Passió. A szervező- és amatőr színjátszó csoport célja, hogy minél több embert bevonjanak a Katolikus Egyház egyik legszentebb ünnepének misztériumába.

Feltámadási ünnep a Don Bosco Napköziben

- Minden évben húsvét utáni kedden, amikor általában az iskolákban nincs tanítás, szoktuk Jézus feltámadását megünnepelni, vidám játékkal és szerény ajándékkal. Az idén szeretnénk volna a "lényegre" is jobban rávilágítani, ezért megpróbáltuk szentírási szöveggel kísérve megjeleníteni azokat az eseményeket, melyek a feltámadt Jézus és az apostolok találkozása kapcsán történtek: az üres sír, az emmausi tanítványok, Tamás apostol, a csodálatos halfogás esetét. Utána az uzsonna, a játék és az ajándék sem maradt el, de talán a lelkekben is több maradt az ünnepből.

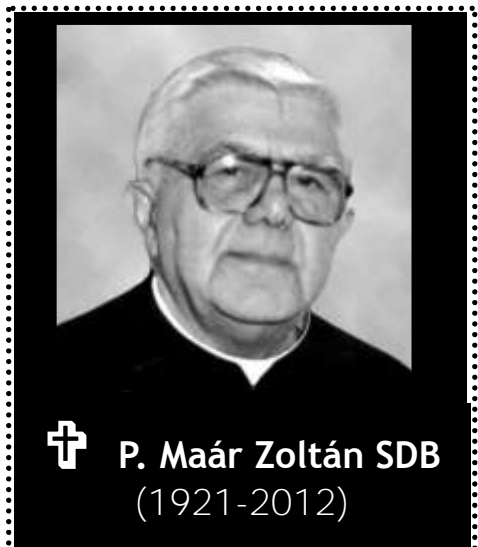
Mezey Klára

Keserű Károlyné dr. Pálffy Klára SC

† Budapesten, élt 84 évet

A pécsi munkatársi csoport tagjai szomorú szívvel jelentik, hogy Budapesten, idősök otthonából az égi hazába költözött Keserű Károlyné szalézi munkatárs. Pécsen a máltai szeretetszolgálat szociális csoportjának volt a vezetője, míg másfél éve betegsége miatt Otthonba nem kényszerült. Klári az imacsoportnak is buzgó tagja volt, segédkezett a pécsi Don Bosco Napközi megalapításakor, és mint "máltás", lehetőségeihez képest természetbeni adományokkal és imával támogatta azt. 2008-ban tett munkatársi ígéretet. Május 4-én kísérték utolsó útjára. Aki teheti, egy fohász erejéig gondoljon rá, mint szalézi munkatársra. Isten nyugosztalja!

Hosszú, türelemmel viselt szenvedés után február 21-én a reggeli órákban életének 91-ik, áldozópapságának 60-ik évében elhunyt P. Maár Zoltán SDB szalézi szerzetes pap, érseki tanácsos.

Maár Zoltán atya Csallóközkürtön született 1921. november 8-án, mélyen hívő katolikus családban. Gyermekkorában megtapasztalta a családi élet melegét, szülei szeretetét. Földművesként dolgozott, majd a Jóisten hívó szavát meghallva, a szalézi életet választotta. Sokszor emlegette, hogy mennyire nehéz volt elhagynia szüleit, faluját, de a hivatásért meg kellett hoznia ezt az áldozatot. Mosonmagyaróváron ismerkedett meg Don Boscóval és a szaléziakkal, majd jelentkezett noviciusnak. Első szerzetesi fogadalmát 1943-ban tette le Mezőnyáradon. Később Nyergesújfalun és Balassagyarmaton nevelőként tevékenykedett. 1947-ben megkezdte teológiai tanulmányait és 1948-ban örökfogadalmat tett Péliföldszentkereszten. 1950-ben társaival együtt el kellett hagynia a rendet. Haza nem mehetett, így hetekig bolyongott szerte az országban.

Dr. Pétery József váci püspök fogadta be, több rendtársával együtt. Vácon fejezte be tanulmányait. Itt volt pappá szentelése is 1952. június 22-én. 1952-1955 között Isaszegen, 1955-1957 között Kiskunfélegyházán volt káplán. 1957 és 2007 között a Bugac-alsómonostori híveket szolgálta 50 éven át. Nagy buzgalommal járta a tanyavilágot.

Egészsége megromlott, ezért 2007-től visszatért a rend kötelékébe és az óbudai Szent Alajos Rendház lakója lett, ahol vidámságával és jó példájával utat mutatott a fiatal rendtársaknak. A közösség nagy szeretettel vette körül. Sajnos egészségi állapota tovább romlott, ezért 2010-től a székesfehérvári Országos Római Katolikus Papi Otthon lakója lett. Nagy türelemmel fogadta és viselte betegségét.

Szeretett Zoltán atyától 2012. február 29-én, 11 órakor Péliföldszentkereszten búcsúztunk, földi maradványait, kívánsága szerint, rendünk sírkertjében helyeztük örök nyugalomra.

✠ P. Jurányi Ferenc SDB
(1920-2012)

Hosszú, türelemmel viselt szenvedés után 2012. március 28-án a délelőtti órákban életének 91-ik, áldozópapságának 62-ik évében elhunyt Jurányi Ferenc szalézi szerzetes pap.

Jurányi Ferenc 1920. július 23-án született Budapesten, buzgó keresztény családban. Angyalföldön járt iskolába, majd szüleiével Rákosszentmihályra költözött, ahol buzgón látogatta a templomot, és részt vett a cserkészek munkájában. A polgári elvégzése után műszaki szakmát tanult, végül a Staudont gyárba került segédnek. Közben a Clarisseumban megismerkedett a cserkészettel és Don Boscóval. 1939-ben jelentkezett az újpesti Clarisseumban jelöltnek. 1940-1941-ben Mezőnyáradon volt novícius, 1941-ben fogadalommal kötelezte el magát, hogy Don Bosco követője akar lenni. A háború borzalmait 1944-ben a mosonmagyaróvári intézetben, mint ifjúsági felügyelő vészelte át. 1946-ban kezdte meg teológiai tanulmányait Peliföldszentkereszten. 1950-ben Ádám László tartományfőnök közbenjárására a váci megyéspüspök magánkápolnájában pappá szentelte és felvette egyházmegyéjébe. Mint újmisési pap 1950-1954-ig a pestszentlőrinci szalézi plébánián káplánként és hitoktatóként működött, majd különböző helyeken szolgált, így Nagymágocson, Lajosmizsén, Tápén, Sövényházán, Kiskunmajsán. 1961-től plébános volt Kunbaracson, Terényben és Szadán. 1968-tól Szandaváralján, majd 1985-ig Felsőgödön szolgált. 1985-ben egészségi állapota miatt nyugdíjazták, de továbbra is a pesterzsébeti Főplébánián működött 1999-ig. 1999. március 15-én a tartományfőnök kérésére visszatért a rend kötelékébe és Peliföldszentkereszten, mint gazdasági vezető szolgált. Sajnos ereje egyre jobban fogyott, ezért az óbudai szalézi rendházba került, majd keresztlányja vállalta a gondozás terhét. Jurányi Ferenc atya példamutató pap és szalézi volt. Kedves mosolya és lelkesedése mindig sugárzott belőle. Szünetét példás türelemmel viselte. A magyar szaléziak egy példás rendtársát veszítettek el.

Szeretett Ferenc atyát 2012. április 12-én helyeztük örök nyugalomra az óbudai temető szalézi kriptájába.

Előttünk jártak

P. Havasi József SDB rovata

P. Szitkey Károly SDB (1897 - 1961)

Tartományunk dicső fénye, büszkesége Sándor István, akinek a közeli boldoggá avatását várjuk és reméljük. Viszont tudjuk, hogy nem csak Sándor István, hanem más rendtársaink is Sándor István peréhez tartoztak, akik ugyanúgy éveken át szenvedtek Rákosi börtönében. Ezek közül kiemelkedik a mi kedves rendtársunk, Szitkey Károly atya.

1897. március 14-én született Zólyomban (ma Szlovákia), vasutas családban. Édesapját korán elvesztette, így megismerte, mit jelent a szegény és apa nélküli gyermekség. Így érlelődött meg benne a papi hivatás vágya. Amikor értesült, hogy idősebb fiataloknak is van lehetőség a tanulásra, jelentkezett a szaléziakhoz, akik Olaszországban, Cavagliában tanították a magyar fiatalokat. Miután Cavagliában megismerkedett Don Bosco atyánk életével és a szaléziak működésével, jelentkezett, hogy ő is szalézi akar lenni. A noviciátust 1914-16-ban Verzejben (Szlovénia) végezte, majd fogadalma után hazatért Peliföldszentkeresztre. 1916-18 között Nyergesújfalun és Bécsben volt gyakorlati felügyelő.

Teológiai tanulmányait Foglizzóban és Torinóban végezte, itt is szentelték papá 1925. július 12-én. Visszatérve ismét a nyergesújfalui iskolákban működött mint tanár és tanulmányi felügyelő. 1926 telén a Duna jegén a lába megfagyott, az utána fellépő trombózis miatt pedig elvesztette a jobb lábát.

Előljárói Rákospalotára, a Clarisseumba küldték, ahol átvette a Don Bosco Nyomda vezetését. Fellendítette a kiadó munkáját és a jó sajtó terjesztését. Évente többszáz könyvet, folyóiratot adott ki. Emellett buzgó lelkipásztori munkát végzett, keresett gyóntató volt nem csak a hívek, hanem a szerzetes nővérek részére is, a korai szentmiséje után nap mint nap ott találjuk a gyóntatószékben.

A háború borzalmait a rendházban élte át, ahol részt vett a zsidók mentésében. Ezért sokszor kitette magát a legnagyobb veszélynek. Az összeomlás után lelkesen kivette részét az újjáépítésben, így különösen a Don Bosco Nyomda újjáépítésében.

1948-ban fájdalmasan vette tudomásul kedves nyomdájának államosítását. Erejéhez képest mentette, amit menteni lehetett. Különböző helyeken iparkodott elrejteni könyveket, ami sajnos a vesztét hozta. 1950-ben Sándor István letartóztatása után őt is több társával együtt börtönre ítélték. Nehezen viselte a börtönéveket, lába miatt akadályozva volt sok mindenben.

1956-ban az októberi forradalom után szabadult és visszatért kedves Clarisseumba, ahol mint káplán szolgált a hívek nagy meglepetéssel. A börtönévek igen megviselték egészségét, nagyon legyengült. Ennek ellenére minden erejét a lelkipásztorkodásra szánta. Ismét keresett lelkivezető, gyóntató atya volt.

1961. szeptember 1-én a rákospalotai temetőben egy temetés után a szíve megállt és Károly atya hosszú szenvedés után visszaadta lelkét Teremtőjének.

A Magyar Szalézi Tartomány egy lelkes, erős hittel rendelkező rendtársat veszített el. Koporsójánál kedves hívei és rendtársai vettek tőle búcsút. Szitkey Károly atya hőiesen járta végig életének keresztútját, némán szenvedett és haláláig szolgált híveit. Minket kötelez a múlt, hogy emlékezzünk elődeinkre, akik szenvedést nem ismerve híven szolgálták Istent és hűek maradtak Don Boscóhoz, mint Szitkey atya.

Laci

A folyosón ügyeltem, amikor egy ismerős arcot pillantottam meg. Igen jól láttam, Laci volt az. Tehát kiszabadult az intézetből. Ő is észrevett és sietett hozzám. Örömmel üdvözlünk egymást. A nyolcadik osztályban osztályfőnöke voltam, és elég jó viszonyba voltunk egymással. Órákon jó magaviseletű, udvarias volt, nem úgy, mint az öccse, aki szintén az osztályomba járt. Vele nagyon sok probléma volt, és ezért gyakran beszéltem az édesanyjával. Tudtam, hogy egyedül neveli négy fiát, mert a férjét verekedés alkalmával nyolc szűrással megölték, és rászakadt a család gondja. Lacival az iskolában nem volt probléma, ezért megdöbbentem, amikor elvitték az intézetbe.

Örültem, hogy visszakerült az iskolába. Beszédbe elegyedtem a fiúval. Biztatnom sem kellett, megeregt a nyelve. Kértem, hogy mondja el a javítóintézetbe kerülésének történetét is. Nem tiltakozott.

Beültünk a könyvtárba, ahol beszélni kezdett:

„14 évesen rossz társaságba kerültem. Öten voltunk egy bandában. 14-15 évesek voltunk. Verekedtünk, pénzt kölcsönöztünk, de ha nem adták meg, behajtottuk, megvertük, vagy még több uzorakamatot kértünk. Loptunk Miskolcon a Plázában farmerokat, amit eladtunk. A harmincezer forintost húszezérért árultuk. Pesten is voltunk, ott táskáztunk. Az abból állt, hogy amikor a villanyrendőrnél a piros lámpánál megállt egy autó, bekopogtunk, és addig egyikünk elvette az ülésen levő táskát. Az így szerzett pénzt elszorakoztuk. Az egyik társunk beköpött bennünket, így lebuktunk. 2009. október 8-án nyolcadikosként Aszódra kerültem. Ott befejeztem a 8. osztályt. Hathetente jó magaviseletemért hazaengedtek szabadságra. Amikor rosszul viselkedtem, a nyílt csoportból a zárt csoportba kerültem, ahol állva kellett a TV-t nézni, nem lehetett cigizni, mindenért engedélyt kellett kérni, és focizni sem lehetett. Az épületben volt kápolna is. Én katolikus vagyok, jártam imádkozni és istentiszteletre is. Az Isten megsegített, mert két évre ítélték, de egy év 10 hónap után szabadultam, 2010. szeptember 7-én. Ismét a Don Bosco iskola tanulója lettem. A tanárok szeretettel fogadtak. Új életet akartam kezdeni, de nem voltam elég erős. Egyre többet csavarogtam, iskolát kerültem. A pártfogómhoz sem jártam. Ismét kicsúszott a talaj a lábam alól. Gyorsított eljárással a bíróság hét és fél hónapra ismét elítélt.

2012. február 22-én szabadultam. Azonnal az iskolába jöttem. Tudtam, hogy itt senki nem fogja felróni a múltam. Megadják a lehetőséget az újra kezdésre. Tiszta lappal folytathatom a 9. osztályt. Megfogadtam, hogy a becsület útjáról nem térek le. Minden nap imádkozok, hogy az Úr adjon hozzá erőt.”

Szívből kívánom, hogy segítse Lacit az isteni szeretet és gondoskodás.

A vityilló

Egy nagyvárosi fickó el akarta adni a szüleitől örökölt vidéki házat. Felkereste egy újságíró barátját, aki néha verseket is írt, és megkérte, hogy fogalmazzon meg neki egy hirdetést, amelyet közzétehet az újságban és az interneten is.

- El akarom adni a kis házat, tudod melyiket, te is jártál ott. Írnál nekem egy jó hirdetést?

A költő ezt írta:

Vidéki vityilló eladó hajnali pacsirtaszóval, zöld erdővel és tiszta vízzel, csobogó patakkal. A házat beragyogja a felkelő nap, a veranda hűs árnyéka pihenésre hív. Esténként tücskök és csillagok kívánnak jóéjszakát.

Pár hét múlva a költő találkozott a barátjával és megkérdezte tőle:

Eladtad a vityillót?

- Nem - válaszolta amaz. - Másképp döntöttem. Amikor elolvastam a hirdetésedet, rájöttem, milyen nagy kincs van a birtokomban, és már nem akarok megválni tőle.

Gyakran alábecsüljük a birtokunkban levő dolgokat, és a tévében villogó hamis délibábokat kergetjük. Nézz szét most magad körül, és vedd észre az értékét mindannak, ami a tiéd: az otthonod, a családot, a barátaid, akikre igazán számíthatsz, a tudás, amelyet megszerztél, az egészséged és az élet minden szépsége, amelyek valóban legdrágább kincseid.

Bruno Ferrero: *A pacsirta és a teknősbékák* című könyvből.

NYÁRI LELKIGYAKORLAT SZALÉZI MUNKATRÁSAKNAK ÉS DON BOSCO TISZTELŐKNEK
Péliföldszentkereszt, augusztus 21-23.

Vezeti P. Havasi József SDB

Jelentkezés július 10-ig Krammer Andrásné

Marikánál az 1/276 3360 telefonszámon,

illetve a semegima@freemail.hu e-mail címen.

Újdonság!

Bruno Ferrero

A pacsirta és a teknősbékák

Apró történetek a lélek számára

Don Bosco Kiadó

A május 14-19. között zajló Szent István Könyvhétre jelenik meg Bruno Ferrero Apó történetek a lélek számára című sorozatának legújabb kötete, amelynek címe: A pacsirta és a teknősbékák. A rövid, elgondolkodtató történeteket színes fényképek illusztrálják. 80 oldal, ára: 850 Ft

A kiadó könyvei kaphatók a Don Bosco Könyvesboltban (1053 Bp., Múzeum krt. 7., nyitva: H-P 10-18 h) a Kiadónál (1032 Bp., Kiscelli u. 79.) vagy megrendelhetők a donboscokiado@gmail.com e-mail címen, illetve a 06-20-320-7373-as telefonszámon.

ÚJ SZÉCHENYI TERV

Hatékonyság – Esély – Integráció

Az országban a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Vitéz János Karán, Esztergomban dolgoztak ki először olyan képzési modulokat, amelyek lehetővé teszik, hogy a kar összes hallgatója – kommunikáció szakos, óvodapedagógus, tanító, andragógus és szociálpedagógus egyaránt – fölvehesse azokat a tantárgycsoportokat, amelyek a mai magyar társadalmi viszonyok között mindenki számára szükséges és hasznos tudáselemeket tartalmaznak. A Romológia, SNI pedagógia és pszichológia, valamint a Szociális ismeretek és Tanácsadás modulok bevezetése megtörtént, s a hallgatók mintegy 30%-a három-négy félévi többlet tanulást vállalva bekapcsolódott az Európai Unió és Magyarország kormánya által a TÁMOP-5.4.4.-09/2-C konstrukció keretében fejlesztett, nemcsak rendkívül korszerű és költséghatékony, hanem nagyon is népszerű képzési formába.

Nemzeti Fejlesztési Ügynökség
www.ujzechenyiterv.gov.hu
06 40 638 638

A projekt az Európai Unió támogatásával, az Európai Szociális Alap társfinanszírozásával valósul meg.

Animátor találkozó
Mogyoródon
Széles János fotói

**Ábrahám Béla atya
tartományfőnöki beiktatása
Kazincbarcikán**

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4500 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: Depaula Flavio és Vitális Gábor
Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: (1) 453 22 77; e-mail: sdbung@mailbox.hu; honlap: www.szaleziaik.hu
Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu; korrektor: P. Ábrahám Béla SDB; tördelő: Bors Katalin
A címlapon: P. Ábrahám Béla SDB tartományfőnök hivatalos beiktatásakor, Kazincbarcika, Szent Család templom.
Készült a Szalézi Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Kőszeghy Balázs +36 20 406 9340
A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.